

களும், ஆய ஏழு தத்துவங்களும் விஞ்ஞான மென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாம்.

இந்த ஏழு தத்துவங்களுக்கு, விஞ்ஞானம் என்னும் பெயர் பிரதானத் தன்மையால் வந்த தாம். மயம் என்பது விகாரம், அல்லது, காரியத்திற்கு காம்.

முன்னர், மனோ மய கோசத்தில், ஞானேந்திரியம் ஐந்தையும் கூறிவிட்டமையின், ஈண்டு இரண்டு தத்துவங்களை மாத்திரம் கூறு வாம்.

புத்தியின் மயம் பொருளை யறிதலும், அகங்காரத்தின் மயம் கொர்வித்தலும் ஆம்.

கோசம் - மறைப் பாம். அவையும், அகந்தா ரூபத் தர்மி - தர்மம், மமதா ரூபத் தர்மி - தர்மம் என்னும் பேதத்தால் நான்கு வகைத் தாம்.

அவற்றுள், அகந்தா ரூபத் தர்மி யத்தியாசத்தில், நான் புத்தி, நான் அகங்காரம் என்று உண்டாகாமையின், இரண்டு அத்தியாசங்கள் இன்றாம்.

அகந்தா ரூபத் தர்மாத்தியாசத்தில், நான் பொருளை யுணர்ந்தேன், நான் கொர்வித்தேன் என்று உண்டாகின்றமையின் இரண்டு வித மறைப் பாம்.

மமதா ரூபத் தர்மி யத்தியாசத்தில், எனது புத்தி, எனது அகங்காரம் என்று உண்டாகின்றமையின் இரண்டு வித மறைப் பாம்.

மமதா ரூபத் தர்மாத்தியாசத்தில், எனது புத்தி பொருளை யறிந்தது, எனது அகங்காரம் கொர்வித்தது என்று உண்டாகின்றமையின் இரண்டு வித மறைப் பாம்.

ஆக மூன்று பிரகாரமாக அறு வகை மறைப்புக்க ளாம்.

ஈண்டும், புத்தி அகங்காரம் என்னும் இரண்டும், அகந்தா - மமதா ரூபத் தர்மியாகவும், அவற்றின் தொழில்க ளாய விகாரங்கள், அகந்தா - மமதா ரூபத் தர்ம மாகவும் மறைக்கின்றன வென்பதை யுகித் துணர்க.

5. ஆநந்த மய கோசம்.

“காரண சரீரமே ஆநந்த மய கோசம்” என்பது வாக்கியம்.

ஈண்டுக், காரண சரீர மாய அவித்தையில், சத்துவ ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களில், சத்துவ குணத்திற்கு உள்ள ஆநந்தத்தை, அவித்தியா ரூப காரண சரீரத்திற்குக் கூறியது பிரதானத் தன்மையினால். ஆநந்தம் என்பது அவித்தையின் சத்துவ விருத்திக்குப் பொருளாம். மயம் என்பது விகாரம், அல்லது, காரியத்திற்கு காம்.

ஈண்டு, சுகம், மய மாம். கோசம் - மறைப் பாம்.

அஃதும், அகந்தா ரூபத் தர்மி - தர்மம், மமதா ரூபத் தர்மி தர்மம் என்னும் பேதத்தால் நான்கு வகைத் தாம்.

அவற்றுள், அகந்தா ரூபத் தர்மி யத்தியாசத்தில், நான் அவித்தை என்று உண்டாகாமையின் ஒரு வித மறைப்பு இன்றாம்.

அகந்தா ரூபத் தர்மாத்தியாசத்தில், நான் (சுகி) அறிவேன் என்று உண்டாகின்றமையின் ஒரு வித மறைப் பாம்.

மமதா ரூபத் தர்மி யத்தியாசத்தில், எனது அவித்தை என்று உண்டாகின்றமையின் ஒரு வித மறைப் பாம்.

மமதா ரூபத் தர்மாத்தியாசத்தில், எனது அவித்தைக்கு அறிவில்லை என்று உண்டாகின்றமையின் ஒரு வித மறைப் பாம்.

மாநப் பிரமாணத்திற்கு விஷய மாகலானும், பரிச்சிந்தமா யிருத் தலினனும், ஜடமா யிருத்தலினனும், அரித்தியமா யிருத்தலினனும், கரணமா யிருத்தலினனும், பாதந்திர மாகலானும், ரீல ரூபம் போல,

ஆத்மா, உற்பத்தி நாச மின்றியதனனும், ஹேது இன்மையின் அதுமாநப் பிரமாணத்திற்கு விஷய மாகாமையானும், பரிபூரணமா யிருத்தலினனும், சேதநமா யிருத்தலினனும், நித்தியமா யிருத் தலினனும், ஒன்றற்கும் சாதந மாகாமையினனும், சுதந்தர மாக லானும், பிராண மயம் அன்றும்.

இவ் வாறு, பிராண மய மாய பிராணதி வாயுக்களுட் வாக்காதி கர்மேந்திரியங்களின் தர்மம், ஆத்மாவி னிடத்தில் இன்மையின், பிராணதி வாயுக்களும், வாக்காதி கர்மேந்திரியங்களும், ஆத்மா வன்றும். ஆத்மாவின் தர்மம் பிராண மயத்தில் இன்மையின், ஆத்மா பிராண மய மன்றும்.

இவ் வாறு பரஸ்பரம் விசாரஞ் செய்க.

சுருதி அநுபவம்:- ஆத்மாவை, “அப்பிராணன், அவாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம்” என்று வேதம் கூறுகின்றமையின னும், “இஃ தன்று இஃ தன்” நென்று பிராண மயத்தை ஞாநி கள் நிஷேதஞ் செய்திருக்கின்ற அநுபவத்தினனும், என்க.

3. மனோ மய கோச நிவிர்த்தி விசாரம்.

யுக்தி:- அந்நத்தின் காரிய மாய மனோ மயம், ஆத்மா வன்று. எதன லெனின், உற்பத்தி நாச முடையதனனும், அதுமாநப் பிரமாணத்திற்கு விஷய மாதலினனும், பரிச்சிந்தமா யிருத்தலின னும், ஜடமா யிருத்தலினனும், அரித்தியமா யிருத்தலினனும், கரணமா யிருத்தலினனும், பாதந்திர மாகலானும், ரீல ரூபம் போல,

ஆத்மா, உற்பத்தி நாச மின்றியதனனும், ஹேது இன்மை யின் அதுமாநப் பிரமாணத்திற்கு விஷய மாகாமையானும், பரிபூரணமா யிருத்தலினனும், சேதநமா யிருத்தலினனும், நித்திய மா யிருத்தலினனும், ஒன்றற்கும் சாதந மாகாமையினனும், சுதந்தர மாகலானும், மனோ மயம் அன்றும்.

இவ் வாறு மநம் முதலியவற்றினதும், சுரோத்திராதி ஞானேந் திரியங்களினதும், தர்மம் ஆத்மாவி னிடத்தில் இன்மையின், மனோ மயம் ஆத்மா வன்றும். ஆத்மாவின் தர்மம் மனோ மயத்தில் இன்மையின், ஆத்மா மனோ மயம் அன்றும்.

இவ் வாறு பரஸ்பரம் விசாரஞ் செய்க.

சுருதி அநுபவம்:- ஆத்மாவை, “அமநஸ்; அசுரோதா: த்வக் - சட்சி - சிங்நவை - கிராணம்” என்று வேதம் கூறுகின்றமையின னும், “இஃ தன்று இஃ தன்” நென்று ஞானிகள் நிஷேதஞ் செய்திருக்கின்ற அநுபவத்தினனும், என்க.

4. விஞ்ஞாந மய கோச நிவிர்த்தி விசாரம்.

யுக்தி:- சூட்சும பூத சத்துவ குணத்தின் காரிய மாய விஞ்ஞாந மயம், ஆத்மா வன்று. எதன லெனின், உற்பத்தி நாச முடையதனனும், அதுமாநப் பிரமாணத்திற்கு விஷயமா யிருத் தலினனும், பரிச்சிந்தமா யிருத்தலினனும், ஜடமா யிருத்தலின னும், அரித்தியமா யிருத்தலினனும், கரணமாயும், கருத்தாவாயு மிருத்தலினனும், பாதந்திர மாகலானும், ரீல ரூபம் போல,

ஆத்மா, உற்பத்தி நாச மின்றியதனனும், ஹேது இன்மையின் அதுமாநப் பிரமாணத்திற்கு விஷய மாகாமையானும், பரிபூரணமா யிருத்தலினனும், சேதநமா யிருத்தலினனும், நித்தியமா யிருத்தலி

ஹனும், ஒன்றற்கும் சாதந மாகாமல் அகர்த்தாவா யிருத்தலி ஹனும், சுதந்தர மாகலானும் விஞ்ஞாந மயம் அன்றும்.

இவ் வாறு புத்தி அகங்காரம் என்னும் விஞ்ஞாந மயத்தின் தர்மம் ஆத்மாவி னிடத்தில் இன்மையின், விஞ்ஞாந மயம் ஆத்மா வன்றும். ஆத்மாவின் தர்மம் விஞ்ஞாந மயத்தில் இன்மையின், ஆத்மா, விஞ்ஞாந மயம் அன்றும்.

இவ் வாறு பரஸ்பரம் விசாரஞ் செய்க.

சுருதி அநுபவம்:- ஆத்மாவை, “ந விக்ஞாநமயோ ஆத்மா. அபுத்தி, அகங்காரம்” என்று வேதங் கூறுகின்றமையினாலும், “இஃ தன்று, இஃ தன்” நென்று, ஞானிகள் நிஷேதஞ் செய் திருக்கின்ற அநுபவத்தினாலும், என்க.

5. ஆநந்த மய கோச நிவிர்த்தி விசாரம்.

யுக்தி:- அவித்தையின் சத்துவ குண விகார ஆநந்த மயம், ஆத்மா வன்றும்; எதன லெனின், குணமா யிருத்தலினாலும், விகாரமா யிருத்தலினாலும், ஜடமா யிருத்தலினாலும், அநித்தியமா யிருத்தலினாலும், பரிச்சிந்நமா யிருத்தலினாலும், சாதிகசயமா யிருத்தலினாலும், உற்பத்தி யின்றி நாச முடைமையினாலும், அபாவம் போல.

ஆத்மா, குண ரூப மன்றாதலானும், நிர்விகார மாதலி னாலும், சேதநமா யிருத்தலினாலும், நித்தியமா யிருத்தலினாலும், பரிபூரணமா யிருத்தலினாலும், நிர்விகார மாகலானும், சுதோதிதமா யிருத்தலினாலும், ஆநந்த மயம் அன்றும்.

இவ் வாறு அவித்தையின் சத்துவகுண சுகம் என்னும் ஆநந்த மயத்தின் தர்மம், ஆத்மாவி னிடத்தில் இன்மையின், ஆநந்த மயம்

ஆத்மா வன்றும். ஆத்மாவின் தர்மம் ஆநந்த மயத்தில் இன்மை யின், ஆத்மா ஆநந்த மயம் அன்றும்.

இவ் வாறு பரஸ்பரம் விசாரஞ் செய்க.

சுருதி அநுபவம்:- ஆத்மாவை, “நாவித்யாவான், அசுகம்” என்று வேதம் கூறுகின்றமையினாலும், “இஃ தன்று, இஃ தன்” நென்று, ஞானிகள் நிஷேதஞ் செய்திருக்கின்ற அநுபவத்தினாலும், மென்க.

இவ் வாறு, பஞ்ச கோச சொரூபமும், அதன் நிவிர்த்தி விசாரமும் செய்யப்பட்டன.

[ஸ்தூல சரீரத்துக்குள், சூக்ஷ்ம சரீரம் இருப்பது கூறப் படுகின்றது.]

(மூலம்)

ஆறு தத்துவங்களா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரத்திலே, இரு பது தத்துவங்களா யிருக்கின்ற சூக்ஷ்ம சரீரம் இருக் கின்றது. அஃ தெப்படி எனின்:- கர்மேந்திரியங்களுள் வாக்கும், ஞானேந்திரியங்களுள் சிங்ஷுவையும், வாயில் இருக்கும். உதாந வாயுவும், மந்தம், கண்டத்திலே யிருக் கும். பிராண வாயுவும், புத்தியும், இருதயத்திலே யிருக் கும். சமாந வாயுவும், சித்தமும், நாபியில் இருக்கும். அபாந வாயுவும், பாயுருவும், குதத்தில் இருக்கும். வியாந வாயுவும், ஞானேந்திரியங்களுள் துவக்கும், அகங்காரமும், சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே, உள்ளமும், கரு விழி நுனியிலே, சக்ஷுர் இந்திரியமும், காதிற் குள்ளே, சுரோத்திரேந்திரியமும், மூக்கு நுனியிலே, கிரா ணேந்திரியமும், கழுத்திற்கு மேலே தனித் தனியே யிருக்

கும். கழுத்திற்குக் கீழே, கை கால் குய்யங்களில், பாணி பாதம் உபஸ்தம் மூன்றும் தனித் தனியே இருக்கும். இப்படித் தூவ சரீர தத்துவங்கள் ஆறு, அதிற் குடிபுகுந்த சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் இரு பது, ஆகத் தத்துவங்கள் இரு பத் தாறும் பஞ்ச பூதங்களின் காரியம் ஆன படியினாலே, ஒருமைப்பா டாகக் காரிய சரீரம் என்று சொல்லப்படும்.

(இ—ள்.) வாய், கண்டம், ஹிருதயம், நாபி, குதம், சர்வாங்கம், உச்சி, கரு விழி துனி, காதிற்குள், மூக்கு துனி, கை, கால், குய்யம் எனப்பதின் மூன்று இடங்களில் இரு பது தத்துவ சூக்ஷ்ம சரீரம் இருக்கின்றது. (எ—று).

அவை யாவன:-

1. வாய் - வாக்கு, சிங்நுவை	2
2. கண்டம் - உதார வாயு, மனது	2
3. ஹிருதயம் - பிராண வாயு, புத்தி	2
4. நாபி - சமாந வாயு, சித்தம்	2
5. குதம் - அபாந வாயு, பாயுரு	2
6. சர்வாங்கம் - வியாந வாயு, துவக்கு, அகங்காரம்	3
7. உச்சி - உள்ளம்	1
8. கரு விழி துனி - சக்ஷுர் இந்திரியம்	1
9. காதிற்குள் - சுரோத்திர இந்திரியம்	1
10. மூக்கு துனி - கிராண இந்திரியம்	1
11. கை - பாணி இந்திரியம்	1
12. கால் - பாத இந்திரியம்	1
13. குய்யம் - உபஸ்த இந்திரியம்	1
- என்பன ஆம்.

இரு கரு விழி துனியும், ஒரு சக்ஷுர் இந்திரியம் இருப்பதற்கு இட மாம்.

இரு காதும், ஒரு சுரோத்திரேந்திரியம் இருப்பதற்கு இட மாம்.

இரு நாசித் துனையும் ஒரு கிராணேந்திரியம் இருப்பதற்கு இட மாம்.

இரு கைகளும், ஒரு பாணி இந்திரியம் இருப்பதற்கு இட மாம்.

இரு கால்களும், ஒரு பாத இந்திரியம் இருப்பதற்கு இட மாம். குய்யம் என்னும் ஆண் குறி, பெண் குறியில், பாயுரு இந்திரியம், உபஸ்த இந்திரியம் இரண்டும் இருப்பதற்கு இட மாம். ஆண் குறியில் வீரியம் வருவதற்கு ஒரு வழியும், சிறு நீர் என்னும் மூத்திரம் வருவதற்கு ஒரு வழியும் தனித் தனி உள் ளிருந்து வந்து, குறியின் சமீப இடத்தில் ஒன்று போல் தோற்றுகின்றது. வழி ஒன் றன்று, இரண்டே. பெண்களுக்கு சோணிதம் வரும் வழியும், மூத்திரம் வரும் வழியும், வேறு வேறுகவே இருக்கின்றது.

இதனால் தான் உபநிஷத்துக்களில் இந்திரியங்களின் துவாரங்கள் பதி னொன்று என்று கூடச் சொல்லியிருக்கிறது.

பதின் மூன்று இடங்கள் வேறு. அவற்றில் இருக்கும் அந்தக் காரணம் 5, வாயு 5, ஞானேந்திரியம் 5, கர்மேந்திரியம் 5 ஆக இரு பது தத்துவம் வேறு. தாநமும், தாநத்தில் இருக்கும் சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்களும் ஒன் றல்ல. வேறு என யூகித் தறிந்து கொள்க.

உடற் கூறு நூ லாகிய வைத்திய நூல் கொண்டும் ஊகித்து உணரக் கூடும்.

சில நுண் ணறி வுடையோர் சங்கிக்கின்றனர்.

அவர்கள் சங்கை வரும் ஆறு:—

ஞாந இந்திரியம் ஐந்து, கர்ம இந்திரியம் ஐந்து என்று சாஸ்திரங்களில் கூறியிருப்பினும், இந்திரியங்கள் பதினாறே ஆகும். வாக் கிந்திரியத்திலும், உபஸ்த இந்திரியத்திலும், சிங்ஷுவை இந்திரியத்திலும், த்வக் இந்திரியத்திலும், ஒவ் வொரு ஸ்தாநத்தில் இருப்பதால், விவாதம் இல்லை. 1. சுரோத்திர இந்திரியத்திலும், 2. சக்ஷு இந்திரியத்திலும், 3. கிராண இந்திரியத்திலும், 4. பாணி இந்திரியத்திலும், 5. பாத இந்திரியத்திலும், 6. பாயுரு இந்திரியத்திலும், இரண்டு இரண்டு ஸ்தாநத்தில் இருப்பதால் விவாதம் ஆம். ஓர் இந்திரியம் இரண்டிடத்தில் இருந்து கொண்டு ஒரு தொழிலோ, செய்ய முடியாது. பத்து என்னும் எண்ணிக்கையோ, ஜாதி வசகம் ஆம். சக்ஷுத் தன்மையால், சக்ஷு ஒன்று, சுரோத்திரத் தன்மையால், சுரோத்திரம் ஒன்று, கிராணத் தன்மையால், கிராணம் ஒன்று, பாணித் தன்மையால், பாணி ஒன்று, பாதத் தன்மையால், பாதம் ஒன்று, பாயுருத் தன்மையால், பாயுரு ஒன்று என்று கருதிக் கூறியதே யாகும். ஆனதால், இந்திரியங்கள் பதினாறே என்பது சங்கை ஆம்.

சமாதாநம் வரும் ஆறு:-1. சக்ஷு, 2. சுரோத்திரம், 3. கிராணம், 4. பாணி, 5. பாதம், 6. பாயுரு, இந்திரியங்கள் ஆறே யன்றிப் பன்னிரண்டல்ல. ஒரு இந்திரியம் இரு கோளங்களிலிருந்து கொண்டு ஒரு தொழிலையும், ஒரு இந்திரியம் இரு கோளங்களில் இருந்து ஒரு தொழிலையும், திருக்கோளத்திலிருந்து கொண்டு ஒரு தொழிலையும், த்வக் இந்திரியமும், அகங்காரமும், மத்திம பரிமாணமாகவின், நகசிகை பரியந்தம் சரீரத்தின் அளவாக இருக்கின்றன. அது போன்று இந்திரியங்கள், மத்திம பரிமாண முடையதாகவின், இரு காது - இரு கண் - இரு மூக்கு - இரு கால் - இரு கைகளில், இருந்து

கொண்டு, ஒவ் வொரு தொழிலைச் செய்தல் கூடும். பாயுரு இந்திரியம், குதம் ஆகிய ஓர் இடத்து இருந்து கொண்டு, மலம் ஜலம் என்னும் இரண்டையும் வெளியில் தள்ளுதல் லாகிய இரு தொழிலைச் செய்யும். காக்கைக் கண் போன்று ஞாநி திருஷ்டி என்று கூறியிருக்கிறதே என்று, ஓர் இந்திரியம் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறினால், அது கொண்டு, காக்கைக்குச் சக்ஷு இந்திரியம் ஒன்று என்றும், மகிதர் முதலிய இதர ஜீவ சரீரங்கட்கு, ஈர் இந்திரியம் தான் என்றும், கூறுகின்றனர். இந்திரியங்கள் அணு வாயின் போக்கு வரத்து உடையன வாம். விபு வாயின், சரீரம் முழுமையும் வியாபித்திருக்கும். சிறிய பெரிய சரீரங்களில், ஏக தேசத்திருத்தலும், முழுதும் புகாமை யுமாகிய விரோதம் உண்டாம். இதனால் தான் மத்திம பரிமாணம் என்று கூறுகின்றனர்.

மத்திம பரிமாணம் என்பதற்குப் பொருள், எந்த எந்த ஜீவன், எந்த எந்த ஸ்தூல் சரீரத்தினை எடுத்ததோ, அந்த அந்த ஸ்தூல் சரீரத்துக்குத் தக்கதாகச் சக்ஷும சரீரம் இருத்த லாம். அதாவது, சிறிய எறும்புச் சரீரத்தில், அதற்குத் தக்கவாறும், மலைப் பாம்புச் சரீரத்தில், அதற்குத் தக்கவாறும், யானைச் சரீரத்தில் அதற்குத் தக்கவாறும், ஆயிரவ் கால் அட்டைச் சரீரத்தில், அதற்குத் தக்கவாறும், சக்ஷும சரீரம் இருப்பது என உணர வேண்டும். அவ் வாறும், சக்ஷும சரீரம் இருப்பது என உணர வேண்டும். அவ் வோர் இந்திரியமாகக் கொள்ளின், நாக் காற் பிராணிகட்கு, நான்கு பாத இந்திரியம் என்றும், பாணி இந்திரியம் இன்று என்றும், இரு காற் பிராணிகட்கு, பாணி இந்திரியம் இன்று என்றும், பாம்புக்குச் சுரோத்திரமும், இந்திரியம் இன்று என்றும், வவ்வாறுக்கு பாயுரு இந்திரியம் இன்று என்றும், அலிகட்கு உபஸ்த இந்திரியம் இன்று என்றும், கொள்ளல் வேண்டும். அவ்ங்ஙனம் கொள்ளின், சக்ஷும சரீரம் இருப்பது தத்வம் என்றும், பத் தொன்பது தத்துவம் என்றும், பதின் ஏழு தத்துவம் என்றும் கூறிய நூல்கட்கு விரோதம் வரும். அதனால், தூல சரீர

ரூப கோளகங்கள், அதிக மாயின், விரிந்தும், குவியின் குறைந்தும், கோளகங்கள் இன்றி யிருக்கின், அவ் விர்திரியங்கள் தொழில் செய்யாமலும் இருக்கின்றன. அவை புண்ணிய பாப காரணங்களாம். குருடு, செவிடு, நொண்டி, மூக் கறையன் முதலியவர்கட்கு சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவம் கெட்டுவிட்ட தென்றாவது, நாசம் ஆகிவிட்ட தென்று ஆவது கொள்ளல் தகுதியன்றும். பின்னர், அவ் விர்திரியங்கள் இருந்தும், ஸ்தூல சரீர ரூப கோளகங்கள், பாப விசேஷத்தால், குறைந்தோ, தடைப்பட்டோ இருத்தலின், தத் தம் தொழிலைச் செய்ய வில்லை என்று கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனம் அன்றியின், இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண் இருக்கின்றமையின், இர்திரியங்கள் அதிகமாக வேண்டும். ஆயிரம் கால் அட்டை (சுஹஸ்ரபாதி) க்கு கால் ஆயிரம் இருத்தலின் பாத இர்திரியம் ஆயிரம் ஆக வேண்டும். எழு வகைத் தோற்ற ரூப மான ஸ்தூல சரீரங்கள் யாவும் புண்ணிய பர்பங்கள் நிமித்தமாக இறைவனால் உண்டுபண்ணப்படுதலின், புண்ணிய பாப கர்மங்களும், இறைவன் இச்சையும், காரண மாம். இங்ஙனம் கொள்ளாக்கால், வியாத வாயுவும், த்வக் இர்திரியமும், அகங்காரமும் ஆகிய மூன்றும், ஒரு தன்மையாகவும், மறதும், சக்ஷு இர்திரியமும், சுரோத்திரேந்திரியமும், ஒரு தன்மையாகவும், பிராணன் - அபாநன் - சமாநன் - உதாநன் - புத்தி - சித்தம் - சிங்நவை - கிராணம் - வாக்கு - பாணி - பாதம் - பாயுரு - உபஸ்தம் - என்னும் பதின் மூன்றும் ஒரு தன்மையாகவும் என மூ வித வேறுபாடு பொருந்தாது. மற்றும், சுரோத்திரம் - சக்ஷு - கிராணம் - பாணி - பாதம் - பாயுரு - ஆறும் இரண்டு இரண்டு இர்திரியங்களாயிருந்து தொழில் செய்கிறது என்று சங்கிப்பார் கூற்றும் பொருந்தாது. இன்னும், படுத் தன்மை - மந்தத் தன்மை - அந்தத் தன்மை - பலம் - பலம் இன்மை - வேகம் - வேகம் இன்மை - விவேகம் - விவேகம் இன்மை - விசாரம் - விசாரம் இன்மை - கேட்டல் - கேட்காமை -

பார்த்தல் - பார்வை குறைதல் - அறிவு - அறி வின்மை என்பன வாதி சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் காணப்படும் வித்தியாசங்களும், தூல சரீர வாயி லாகத் தோன்றுதல் பொருந்தாது எனவும் உணரவேண்டும்.

கௌதமர் இயற்றிய நியாய சூத்ரம் 3-வது அத்தியாயம் 1-வது ஆஹ்நிகம் 7-வது சூத்ரம் முதல் 15-வது சூத்ரம் வரை 9 சூத்ரங்களில், சக்ஷுர் இந்திரியம் இரண்டா? ஒன்று? என்று சங்கித்து, ஒன்று என்று சமாதானம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமே, வாஸ்யாயந முநிவர் இயற்றிய பாஷ்யத்திலும், விசுவநாதர் இயற்றிய விருத்தியிலும், ஒன்று என்றே கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

வேறு சங்கை:— முண்டக உபநிஷத், இரண்டாவது முண்டகம், முதற் கண்டம், எட்டாவது மந்திரம்.

सप्तप्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्सप्तानि च: सप्तसमिधः सप्त होमाः २-१-८॥

(எழு பிராணன்கள் உண்டாகின்றன. அதனால் எழு ஆர்ச்சிஷர் (விளக்கம்) எழு சமித், எழு ஹோமங்கள்.)

அதன் மணிப் பிரபை உரை.

किंच सप्त प्राणाः - द्वे श्रोत्रे द्वे चक्षुषी द्वे घ्राणे एका वागिति - शिरसि स्थानानि सप्तन्द्रियाणि, तस्मात् - उक्त पुरुषात् - प्रभवन्ति - उत्पद्यन्ते ।

மீண்டும் எழு பிராணன்கள் இருக்காது. இரு கண்கள், இரு மூக்குகள், ஒரு வாக் எனச் சிரசில் ஸ்தானங்கள் எழு இர்திரியங்கள், அந்தக் கூறிய புருஷனிடத்தினின்று உண்டாகின்றன என்றும்,

மகா நாராயண உபநிஷத் எட்டாவது கண்டம் நான் காவது மந்திரம்.

सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्सप्ताचिवः सप्त जिह्वाः ॥ ८१४ ॥

(எழு பிராணன்கள் உண்டாகின்றன. அதனால் எழு ஆர்ச்சிஷர் (விளக்கம்) எழு நாக்கு.) என்றும்,

இவ் வாறு முண்டக உபரிஷத் இரண் டாவது முண்டகம் முதற் கண்டம் எட்டாவது மந்திரத்தும், மகா நாராயண உபரிஷத் எட்டாவது கண்டம் நான்காவது மந்திரத்தும், காத இரண்டு, கண் இரண்டு, மூக்கு இரண்டு, வாக் ஒன்று, என்றும், எழு என்றும், கூறியிருக்கிறபடியால், ஞாந இந்திரியம் ஐந்து என்று சொல்வது பொருத்த மற்ற தாம். எதன லெனின், உபரிஷத் பிரமாணத்தை நிராகரிக்க முடியாமையின், எனப் பல மான தடி கொண்டு யுத்தத்திற்கு எழுவது போல, உபரிஷத் பிரமாண மாகிய பலம் கைக் கொண்டு வீ றிட்டு விவாதிக்கின்றனர் சிலர்.

அதற்குச் சாந்த மான சமாதானம் வரும் ஆறு:—

இந்த நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளையில், கழுத்திற்கு மேல், தனித் தனியே யிருக்கும் என்று சொன்னது போலவே, கழுத்துக்கு மேல் இருக்கும், இந்திரியங்களையும், இந்திரிய ஸ்தாநங்களையும், கூறுகின்றது இம் மந்திரங்கள். பரமாத்மாவின்னும் உண்டானவற்றைச் சொல்லுகின்றன. எழு என்னும் எண்ணிக்கை இந்திரியத் தன்மையால் அன்று. எழு ஸ்தாநங்களையும் போய் வர இட மாகக் கொண்டிருத்தலின் உருவக அலங்கார மாகச் சொல்லப்பட்டது. அதே மந்திரத்தில், इमे लोका:— என்று ஸ்தாநங்கள் கூறப்படுகின்றன. இந்திரியங்கள் போய் வரும் ஸ்தாநங்கள் ஏழே அன்றி இந்திரியங்கள் எழு அல். முண்டக உபரிஷத்தின் அதே முண்டகத்தின் இரண்டாவது முண்டகம் முதற் கண்டம் மூன்றாவது மந்திரத்தில், सर्वेन्द्रियाणि என்பதற்கு, மணிப் பிரபை உரையில், श्रोत्रादि ज्ञानेन्द्रियाणि पंच - वागादि कर्मेन्द्रियाणि पंच

(சுரோத்திராதி ஞாந இந்திரியங்கள் ஐந்து, வாக் ஆதி கர்ம இந்திரியங்கள் ஐந்து) என்று கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்திரியங்கள் மூன்றுக்கு இரட்டிப் பாக ஆறு என்ப தன்று. இவ் வாறு அன்றி, இந்திரியங்கள் மூன்று அன்று, ஆறு எனக் கொள்ளின், சுவேத அசுவத்ர உபரிஷத் மூன்றாவது அத்தியாயம் பதினாறாவது மந்திரம்.

“सर्वतः पाणिपादं तत्सर्वतोऽक्षिशिरो मुखम् ।

सर्वतः श्रुतिमहोके सर्वमावृत्यतिष्ठति ॥ १६ ॥”

“எங்கும் கை, எங்கும் கால், எங்கும் கண், எங்கும் தலை, எங்கும் முகம், எங்கும் காத, லோகத்தில் எல்லாவற்றையும் மறைத்துக்கொண்டு இருக்கிறது.” என்று கூறுகிறது.

ஜீவர்களின் இந்திரியங்களே ஈசுவரனுக்கும் இந்திரிய மாகலின், ஜீவர்கட்கு மூன்று நேத்திரம், மூன்று கோளகங்கள் இன்மையின், விரோதம் வரும்.

மகா நாராயண உபரிஷத் மூன்றாவது கண்டம் ஐந் தாவது மந்திரம்,

“कृणेन शतबाहुना — ”

“நூறு கையினை யுடைய கிருஷ்ணனால்,” என்னும் மந்திரத்தில், நூறு கை கூறுகிறபடியால், ஜீவர்கட்கு நூறு பாணி இந்திரியம் இன்மையின், விரோதம் வரும்.

மற்றும், முண்டக உபரிஷத் - மகா நாராயண உபரிஷத் களில், சிர்சில்; அதாவது, கழுத்திற்கு மேல் இருக்கிற இந்திரியங்களைச் சொன்னது போலவே, இந்த நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளையிலும், இரண்டு இரண்டு இந்திரியங்கள் சேர்ந்து ஒவ்வொரு இடத்தில் இருக்கும் ஐந்து ஸ்தாநங்களில் பத்து தத்துவங்களையும்,

எங்கும் இருக்கும் மூன்று தத்துவங்களையும் கூறிவிட்டுக் கழுத் திற்கு மேல் வெவ் வேறு இடங்களில் தனித் தனியாக இருக்கும் மூன்று இந்திரியங்களையும், உள்ளம் என்னும் தத்துவத்தையும், கழுத்திற்குக் கீழே வெவ் வேறு இடங்களில் தனித் தனி யாக இருக்கும் மூன்று இந்திரியங்களையும் கூறி, இரு பது தத்துவ ரூக்ஷ சரீரத்தைத் தூல சரீரத்தில் குடி புகுந்த தாகக் கூறி யிருப்ப தால், குடி யிருக்க இடம் மேல் கீழ் என்று வியவஸ்தை செய்கின் மனரே அன்றி, பதி னுறு இந்திரியங்கள் என்று கூறின ரில்லை. அதாவது, கீழ் வீட்டிலும், மேல் வீட்டிலும் குடி யிருப்பது போலத் தூல சரீர மாகிய கட்டிட ரூப வீட்டில், உயர்ந்த ஸ்தான மாகிய மேல் வீடு போன்ற கழுத்திற்கு மேல், குடி யிருப்பவர்க ளாகிய தத்துவங்களையும், தாழ்ந்த ஸ்தான மாகிய கீழ் வீடு போன்ற கழுத் திற்குக் கீழ், குடி யிருப்பவர்க ளாகிய தத்துவங்களையும் விளக்கினார். அது கொண்டு இந்திரியங்கள், அதாவது, ஞாந இந்திரியங்கள் எட்டு என்றும், கர்ம இந்திரியங்கள் எட்டு என்றும், ஆக இந்திரியங் கள் பதி னுறு என்று கொள்ளல் பொருத்த முடைய தன்றும்.

(எஞ்சிய உரைத் தொடரைப் புத்தக முடிவில் காண்க.)

[ஜீவனுக்கு மூன்று அவஸ்தைகள் கூறப்படுகின்றன.]
(மூலம்)

அவித்தையிற் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன், சாக்கிரத் திலே இந்த இரு பத் தாறு தத்துவங்களுடனே கலந்து நின்ற போது, விசுவன் என்றும், வியாவகாரிக ஜீவன் என்றும், சொல்லப்படுவன். சொப்பநத்திலே, தூல சரீரத்தை விட்டு, அந்தக் கரணத்துடனே கூடி நின்ற போது, தைஜசன் என்றும், பிராதிபாஸிக ஜீவன்

என்றும், சொப்பந கற்பிதன் என்றும் சொல்லப்படுவன். சுழுத்தியிலே, காரிய சரீர தத்துவங்கள் இரு பத் தாறை யும் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தி யிருக்கும் போது, பிராக்ஞன் என்றும், பாரமார்த்திக ஜீவன் என்றும் சொல்லப்படுவன். பிரஹ்ம சைதன்யமும், சாக்கிரத்திற்குச் சாஷியா யிருக்கும் போது, ஜீவாத்மா என்றும், சொப்பநத்திற்குச் சாஷியா யிருக்கும் போது, அந்தராத்மா என்றும், சுழுத்திக்குச் சாஷியா யிருக்கும் போது, பரமாத்மா என்றும், அவஸ்தாத் திரய சாஷியா யிருக்கும் போது, ஞாநாத்மா என்றும், கூடஸ்தன் என்றும், சொல்லப்படும்.

[இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்று அவஸ்தை களும் சொல்லப்பட்டன.]

(இ—ள்.) சாக்கிரத்திலே - சாக்கிர அவஸ்தையில், ஜாக்கிர மாவது, வேதாந்த சூடாமணி திருசிய விவேகம் 91 கவி.

“பெருந்தூல வைம்பூத மீனாந்திர் திரியம்
பிராணபஞ் சகமொடுநாற் கரணமிவை யுருவா,
மருந்தூல சரீரத்திற் சாத்துவித குணமோ
டகரவெழுத் தரிதெய்வம் விழியிடமே யாக,
விருந்தாக விதயமல ரட்டதள கதியில்
விசுவசீ வனும்விராட்டி னறையுமொருங் கடைந்து,
வருந்தாவில் விடயங்கள் கரணமனைத் தானு
மருவிதுகர்ந் திடுதல்சா கரணமா மன்றே.”

என்று கூறுகின்றது.

இரு பத் தாறு தத்துவங்களுடனே - ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம சரீரங்க-
ளோடு, கலந்து நின்று போது - (காய்ந்த இரும்புத் துண்டம்.
போல) அபேதப்பட்டு விளங்குகின்ற காலத்தில், விசுவன் -
விசுவம் - ஜகத் ரூப ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீர 26 தத்துவங்கள், அவற்றை
நான் என்று அபிமானிப்பவன், விசுவ னாவன். வியாவ காரிக.
சீவன் - வியவகாரம் செய்கிற சீவன்.

சொப்பநத்திலே - சொப்பநாவஸ்தையில்,

வேதார்த சூடாமணி - திருசிய விவேகம் 92 கவி.

“பஞ்சபூ தமுஞ்சித்த புத்தியுநின் றொழிந்த

பதினேழின் மயமாஞ்சூக் குமததுவி னின்றும்,

விஞ்சுரசோ குணமுகர மெழுத்ததிதெய் வந்தான்

விரிஞ்சனிடங் களமாக நல்லிதய மென்னுங்,

கஞ்சமலர்க் கந்நிகர கதியாற்றை சதனுங்

கரககர்ப் பனுமருவி நநவின்வா தனையை,

நெஞ்சமெனுங் கரணத்தா லநுபவிக்கை தானே

நிகழ்த்திடுஞ்சொப் பநமென்று நிகழ்த்துவர்மூ தறிஞர்.”

என்று கூறியபடி,

ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு - ஸ்தூல சரீர ரூப ஆறு தத்து-
வத்தை நீக்கி, அந்தக் காரணத்துடனே - சூக்ஷ்ம சரீரத் தோடு.

ஸ்வப்ந அவஸ்தையில் மநமே பிரதாந மாம். அதனால், அந்தக்-
காரணம் என்று கூறப்படுகின்றது. ஸ்வப்நத்தில் - பார்த்தல் -
கேட்டல் - போதல் - வீரிய ஒழிவு முதலிய இந்திரிய வியவகாரங்-
களும் கற்பித்துக் காணப்படலின், சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவம் இரு-
பதும் கொள்ளல் வேண்டும். சித்தம், புத்தி இன்று என்று சொல்லி-
யிருக்கிறபடியால், சாமான்ய மாக யாவும் இருக்கின்ற தென்றே

கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளாவிடின், சில தத்துவங்-
களுக்கு சந்கோச விகாசம் அங்கீகரிக்க நேரும். அது வேதார்தத்-
தின் கருத்து அன்று.

தைஜசன் - (மிருந்த) பிரகாச ரூபன், பிராதிபாவிக ஜீவன் -
பிரதிபாசம் - தோற்றம், தோற்றம் மாத்திரமாக விளங்கும் ஜீவன்.
சொப்பந கற்பிதன் - சொப்பநத்தால் உண்டு பண்ணப்பட்டவன்.
சொப்பந கற்பிதன் ஆவன். சொப்பநத்தைக் கற்பிப்பவன் என்பது
பொருள் என்று. அங்ஙன மாகு மாயின், சொப்பந கற்பகன் என்று
சொல் இருக்க வேண்டும். அங்ஙனம் இன்மையின் அது பொருள்
அன்று. பெரு தூல் வழக்கும் அன்று.

சுழுத்தியிலே - சுழுத்தி அவஸ்தையில்,

வேதார்த சூடாமணி - திருசிய விவேகம் 93 கவி.

“மேய்ந்துதிரி பார்ப்படக்கி யுறங்குகு போல

விரிந்தகா ரியங்கனையுட் கொண்டுவா தனையோ,

டாய்ந்தவார் மாசிரயத் தவத்தையற விருக்கு

மரும்புகுதி மயமாங்கா ரியவுடம்பிற் றமமே,

யேய்ந்தகுண மகாவெழுத் தான்றெய்வ மிதய

மிடமாகக் கமலமலர்ப் பொகுட்டுருக் கதியா,

லோர்ந்தவிராஞ் குணம்பரனு மாய்ப்பிரமா நந்த

முறுமாயா விருத்தியெனு நுண்காரணத் தன்னால்.”

“அநுபவித்தல் சுழுத்தியாம்” (ஷ - ஷ - 94 கவி.)

என்று கூறியபடி,

தூல சூக்ஷ்ம சரீர, காரிய ரூப இரு பத் தாறு தத்து-
வங்க ளாய இரண்டு சரீரங்களையும் விட்டு, காரண சரீரத்தை மாத்-
திரம் பொருந்தி யிருக்கும் போது - மலிக சத்துவப் பிரதாந

அவித்தையை மாத்திரம் கூடி யிருக்கும் காலத்து, பிராக்குன்
என்றும் - பிராக்குன் - மிகுந்த அறிவுடையோன் எனவும்,

சுழுத்தி அவஸ்தையில் மரம் இந்திரியம் முதலிய சாதகங்கள்
இன்றி, அவித்தையினையும், அதன் சத்துவ விருத்தியில் உள்ள
சோபாதிக க்ஷணிக ஆரந்தத்தினையும் அறிவதால், பிராக்குன்
எனப்படுகின்றான்.

பாரமார்த்திக ஜீவன் - பாரமார்த்திகம் என்பது யதார்த்தம்
ஆம். அதாவது, உண்மை ஆம். சுழுத்தி அவஸ்தையில், அதிஷ்ட
டாக ரூபமாக அத்தியாச ஐக்கியமாகிறபடியால் உண்மைச்
சொருபன். அதாவது, யதார்த்த ரூபன், பாரமார்த்திகன் எனப்படு
கின்றான். பிரஹ்ம சைதன்யமும் - என்பதில் உள்ள உம்மை
இறந்தது தழீய எச்ச வம்மை ஆம். பிரஹ்ம சைதன்யம் - ஜாக்ர
அவஸ்தையில் விசுவ ஜீவனுக்குச் சாக்ஷியா யிருக்கும் போது,

“காய்ந்துள விரும்பு போலுடம் பாதி
கலந்துறு குடும்பமென் வழக்கிற்
சார்ந்துளன் சீவார் மாடுவெனப் படுவான்.” என,

வேதாந்த சூடாமணி - திருக்கு விவேகம் 36-வது கவியில்
கூறியபடி, ஜீவ ஆத்மா என்றும், ஸ்வப்ந அவஸ்தையில், தைஜசன் -
பிராதிபாவிகன் - ஸ்வப்ந கற்பிதன் என்னும் பெயர் உடைய
ஜீவனுக்குச் சாக்ஷியா யிருக்கும் போது,

“..... தாமரை யிலையினீர் போலத்
தோய்ந்துள குடும்பப் பெருவிவ காரர்
தோய்விவ னந்தரார் மாவாம்.” என,

வேதாந்த சூடாமணி - திருக்கு விவேகம் 36-வது கவியில்
கூறியபடி, அந்தர் ஆத்மா என்றும், சுழுத்தி அவஸ்தையில்,

பிராக்குன் - பாரமார்த்திகன் என்னும் பெயரை உடைய
ஜீவனுக்குச் சாக்ஷியா யிருக்கும் போது,

“போர்துல கிற்குப் பரிதிபோற் சான்றாய்ப்
பொருந்தினோன் றுன்பர மாந்மா.” என,

வேதாந்த சூடாமணி - திருக்கு விவேகம் 36-வது கவியில்
கூறியபடி, பரம ஆத்மா என்றும், அவஸ்தாத் திரய சாக்ஷியா
யிருக்கும் போது - சாக்கிர ஸ்வப்ந சுழுத்தி என்னும் மூன்று
அவஸ்தைகளையும் அறிந்து கொண்டிருக்கும் சமயம், ஞான ஆத்மா -
அறிவு சொருபன், கூடஸ்தன் - (கூடம் - ஸ்தன்) கூடம் - கொல்லன்
சம்மட்டி (போன்று திரு விகாரமாக), ஸ்தன் - இருப்பவன், என்றும்
சொல்லப்படும் - எனவும் சாஸ்திரங்களில் நாமம் கூறப்படும்.

இப்படி - இவ் வாறு, ஜீவனுக்கு - ஜீவனுக்கு, மூன்று
சரீரங்களும் - ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களும், மூன்று
அவஸ்தைகளும் - சாக்கிர ஸ்வப்ந சுழுத்தி அவஸ்தைகளும்,
சொல்லப்பட்டன - (நம்மால்) கூறப்பட்டன. (எ-று).

[ஈசுவரனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்று அவஸ்தை
களும் கூறப்படுகின்றது.]

(மூலம்)

இனி, ஈசுவரனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்
றவஸ்தைகளும் சொல்லும்படி.

கற்பிதப் பிரபஞ்ச வடிவ மாகத் தோற்றுகின்ற
தூல பஞ்ச பூதங்களும், அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றிய
மூன்று சாதியா யிருக்கின்ற தூல சரீர சமஷ்டியுங் கூடி,

ஈசுவர தூல சரீரம் என்றும், விராட் டென்றும் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சாக்கிராவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுவரன், வைசுவாநரன் என்றும், இந்த இரு வகைக்கும் அதிஷ்டாந சைதந்யம் பிரஹ்மா என்றும், சொல்லப்படும். சூக்ஷ்ம பூதங்கள் ஐந்தும், அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றிய சூக்ஷ்ம சரீர சமஷ்டியுங் கூடி, ஈசுவர சூக்ஷ்ம சரீரம் என்றும், இரண்ய கர்ப்பம் என்றும் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சொப்பநாவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுவரன், சூத்திராத்மா என்றும், இந்த இரு வகைக்கும் அதிஷ்டாந சைதந்யம், விஷ்ணு என்றும் சொல்லப்படும். இந்தத் தூலம் சூக்ஷ்மம் இரண்டின் வாசனையுடனே கூடி யிருக்கின்ற மாயை, ஈசுவர காரண சரீரம் என்றும், அவ்யாகிருதம் என்றும், சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சுழுத்தி யவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுவரன், அந்தரியாமி என்றும், இந்த இரு வகைக்கும் அதிஷ்டாந சைதந்யம், உருத்திரன் என்றும் சொல்லப்படும். சீவன் தன் மூன் றவஸ்தைகளிலும், தன் மூன்று சரீரங்களா யிருக்கின்ற இரு பத் தேழு தத்துவங்களுடனும், “நான்” என்று கலந்து கிற்கின்றது போல, ஈசுவரனும், தன் மூன் றவஸ்தைகளிலும், தன் மூன்று சரீரங்களா யிருக்கின்ற, முப் பத் திரண்டு தத்துவங்களுடனும் கலந்து நிற்பன். ஆகையினாலே, சீவ சிதாபாசன் தன் சரீர மாத்திரமே கலந்து நிற்பன். ஈசுவரன், தன் சரீரம் ஆகிய சகல சரீரங்களோடும், சகல பிரபஞ்சங்க ளோடும், கலந்து நிற்பன். இந்த இரு வகைக்கும் சாஷியா யிருக்கின்ற பிரஹ்மா

சைதந்யமும், சகல சரீரங்களிலும், சகல பிரபஞ்சங்களிலும், நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும் அதிக்கிரமித்து எல்லையற்றிருக்கும்.

(இ—ள்.) “இனி, ஈசுவரனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்று அவஸ்தைகளும் சொல்லும்படி” என்பது அவதாரிகையாகும். ஜீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்று அவஸ்தைகளும் இருப்பன போல, ஈசுவரனுக்கும் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களும், ஜாக்கிர ஸ்வப்ந சுழுத்தி யவஸ்தைகளும் இருக்கின்றன என்று கூறப்படுகின்றன என்பது பொரு ளாம். கற்பிதப் பிரபஞ்ச வடிவ மாகத் தோற்றுக்கின்ற - மித்தை யாகக் காரிய சொரூப மாக விளங்குகின்ற, தூல பஞ்ச பூதங்களும் - பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகா பூதங்களும், மூன்று சாதியா யிருக்கின்ற - உத்தம - மத்திம - அதம சாதியா யிருக்கின்ற, தூல சரீர சமஷ்டியும் - எல்லாத் தூல உடம்புகளும், ஈசுவர தூல சரீரம் - “எல்லாவற்றையும் தன் வயம் உடையவன்” என்னும் ஈசுவரனது பருத்த ஆக்கை, விராட் - பெரிது, என்றும் சொல்லப்படும் - எனவும் (சாஸ்திரங்களில் நாமம்) கூறப்படும்.

ஈசுவரனுக்கும், ஜீவர்கட்குப் போன்று சரீரம் உண்டா என்னும் சங்கை உண்டாயின், சரீரம் உண்டு என்றே கொள்ளல் வேண்டும்.

வேதார்த்த சூடாமணி - திருக்கு விவேகம் 38-வது கவியில்,

“..... தூலவா கத்துச் சமட்டியா கியவபி மாநி, விரிவுறும் வைசுவா நரனெனன் முதலா விராட்டிரு டன்பெயராகும்.” எனக் கூறியபடி, தூல சரீர சமஷ்டி யில்லாவிட்டால், அவருக்கு சமஷ்டி ஸ்தூல சரீர அபிமாநி என்னும் பெயர் வர கியாயம் இல்லை. (எ-து).

ஈசுவரனது சரீரம் நின்மல மான மாயா காரியம் என்றும், ஜீவர்களது சரீரம், மலந் மான அவித்தியா காரியம் என்றும் விவேகித்து உணர்க.

[ஜீவனது, ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீர ஜீவ சாக்ஷி வியவகார பஞ்சகங்களும், ஈசுவரனது, ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீர ஈசுவர பிரஹ்ம வியவகார பஞ்சகங்களும், இந்திரிய வியவகாரமும், மனோ ராஜ்ஜிய வியவகாரமும், (4-12) கூறப்படுகின்றது.]

[நான்கு வகை, பன் னிரண்டு வியவகாரம் விளம்பல்.]

(மூலம்)

ஜீவனுக்குத், தூல சரீர வியவகாரத்திற்கு, அந்ந மயம் ஆன சட்கோச தத்துவங்கள் 6. சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் 20. ஜீவன் ஈசுவரன் அவித்தை வித்தை பிரஹ்மம் 5. ஆகத் தத்துவங்கள் 31. சூக்ஷ்ம சரீர வியவகாரத்திற்கு, சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் 20. ஜீவன் ஈசுவரன் அவித்தை வித்தை பிரஹ்மம் 5. ஆகத் தத்துவங்கள் 25. காரண சரீர வியவகாரத்திற்கு, ஜீவன் ஈசுவரன் அவித்தை வித்தை பிரஹ்மம் 5. ஜீவ வியவகாரத்திற்கு, ஜீவன் ஈசுவரன் பிரஹ்மம் 3. சாக்ஷி வியவகாரத்திற்குச், சாக்ஷி 1.

ஈசுவரனுக்குத், தூல சரீர வியவகாரத்திற்குச், சமஷ்டி அந்ந மய கோச தத்துவங்கள் 6. சமஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் 20. சமஷ்டி ஜீவன் அவித்தை 2. ஈசுவரன் வித்தை பிரஹ்மம் 3. ஸ்தூல பூதங்கள் 5.

ஆகத் தத்துவங்கள் 36. சூக்ஷ்ம சரீர வியவகாரத்திற்குச், சமஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் 20. சமஷ்டி ஜீவன் அவித்தை 2. சூக்ஷ்ம பூதங்கள் 5. வித்தை ஈசுவரன் பிரஹ்மம் 3. ஆகத் தத்துவங்கள் 30. காரண சரீர வியவகாரத்திற்கு, வித்தை ஈசுவரன் பிரஹ்மம் 3. ஈசுவர வியவகாரத்திற்கு, ஈசுவரன் பிரஹ்மம் 2. பிரஹ்ம வியவகாரத்திற்குப், பிரஹ்மம் 1.

இந்திரிய வியவகாரத்திற்கு, இந்திரியம் 1. ஷட்கோச தத்துவங்கள் 6. அந்தக் காரணம் 5. வாயு 5. ஜீவன் ஈசுவரன் அவித்தை வித்தை பிரஹ்மம் 5. ஆகத் தத்துவங்கள் 22.

மனோ ராஜ்ஜிய வியவகாரத்திற்கு, அந்தக் காரணம் 5. ஜீவன் ஈசுவரன் அவித்தை வித்தை பிரஹ்மம் 5. ஆகத் தத்துவங்கள் 10.

[இப்படித் தத்துவங்கள் னுடைய தோற்றமும், நிலையும், சொல்லப்பட்டன.]

(இ—ள்.) தூல சரீர வியவகாரத்திற்கு - தூல சரீர (வியவகார மாகிய சாக்ஷி) வியவகாரத்திற்கு, 36 தத்துவங்க ளாகும். சூக்ஷ்ம சரீர வியவகாரத்திற்கு - சூக்ஷ்ம சரீர (வியவகார மாகிய ஸ்வப்ந) வியவகாரத்திற்கு, 25 தத்துவங்கள் ஆகும். காரண சரீர வியவகாரத்திற்கு - காரண சரீர (வியவகார மாகிய சுழுத்தி) வியவகாரத்திற்கு, 3 தத்துவங்க ளாகும். ஈசுவர வியவகாரத்திற்கு - ஈசுவர (தூரிய) வியவகாரத்திற்கு, 2 தத்துவங்க ளாகும். பிரஹ்ம வியவகாரத்திற்கு - ஈசுவர (தூரியாதீத) வியவகாரத்திற்கு, 1 தத்துவம் ஆகும்.

இந்திரிய வியவகாரத்திற்கு - (ஜாக்கிர அவஸ்தையில்), ஓர் இந்திரியம் தொழில் செய்யும் வியவகாரத்திற்கு, 22 தத்துவங்கள் ஆகும். மனோ ராஜ்ஜிய வியவகாரத்திற்கு - (ஜாக்கிர அவஸ்தையில், உண்டாம்) மனோ ராஜ்ஜிய வியவகாரத்திற்கு, 10 தத்துவங்கள் ஆகும். இவ் வாறு, 36, 25, 3, 2, 1, 22, 10, என ஏழு பிரிவாக, அவஸ்தைகளும், தத்துவங்களும், இருக்கும்.

“அந்ந மயம் ஆன சட் கோச தத்துவங்கள்” என்றது. கோசம் - உறை (மறைப்பு) ஆம். 1. சுருமம், உதிரத்தையும், 2. உதிரம், மாமிசத்தையும், 3. மாமிசம், சநாயுவையும், 4. சநாயு, அஸ்தியையும், 5. அஸ்தி, மஜ்ஜைமையையும், 6. மஜ்ஜை, (வீரிய மாகிய) சக்ல சோணிதத்தையும், மறைத்திருத்தலின், கோச மாம், அது ஆறாம். (எ-று).

[உத்பத்தியும், ஸ்திதியும், கூறி, இப் போது லயம் கூறப்படுகின்றது.]

(மூலம்)

இனித், தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்ற வழி சொல்லுகின்றோம். சகல சீவ ரிடத்திலும் இருக்கின்ற தூல சரீரங்கள் அனைத்தும், தமக்கு ஆதாரம் ஆன தூல பூதங்களிலே மடிந்து பூதம் மாத்திரம் ஆக ஒடுங்கும். இந்தத் தூல பூதங்களும், பஞ்சீகரணம் விட்டுத் தன் மாத்திரைகள் ஆன தமோ குண பூதங்க ளாக மிஞ்சும். அப் போது, கேவலம் இரண்ய கர்ப்பாவஸ்தை என்று சொல்லப்படும். சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் இரு பதும், கட்டு விட்டுப், பூதங்களி னுடைய சத்துவ குணமும், ரஜோ குணமும் ஆக ஒடுங்கும். அஃ தெங்ஙனம் எனின்:- சகல பிராணிக ளிடத்திலும் இருக்கின்ற அகங்காரமும், கிராணேந்திரிய

மும், உதாந வாயுவும், உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியில் ஒடுங்கும். சித்தமும், சிங்ஷுவையும், சமான்னம், பாயுருவும், அப்புவிஸ் ஒடுங்கும். புத்தியும், சக்ஷுவும், அபாநனும், பாதமும், அக்நியில் ஒடுங்கும். மநதும், தொக்கும், பிராணனும், பீரணியும், வாயுவில் ஒடுங்கும். உள்ளமும், சுரோத்திரமும், வியாநனும், வாக்கும், ஆகாசத்தில் ஒடுங்கும். அப் போது, பழையபடி முக் குண பூதங்கள் ஆகும். இந்தச் சூக்ஷ்ம பூதங்களும், பிருதிவி, அப்புவிஸ்கரைந்து ஒடுங்கும். அப்புவும், அக்கிரியில் சுவறி ஒடுங்கும். அக்கிரியும், வாயுவில் விளக்குப் போல அனைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும், ஆகாசத்திலே ஓய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாசமும் விசேஷ சத்தியில் ஒடுங்கும். ஆவரண சத்தியும், விசேஷ சத்தியும், மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குண மாத்திரம் ஆய், ஆல மரம் ஆலம் விரையில் ஒடுங்கினுற் போல, இன்னும் ஒரு சிருஷ்டிக்கு வித் தாக, மாயை யிலும், அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். இந்த மாயையும், அவித்தையும், அதி நுண்மை ஆன மூலப் பிரகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட விந்து தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். அந்த விந்துவும், பாம் பென்கின்ற பெயர் போய்ப் பழுதையாகக் கண்டாற் போலத், தனக்கு அதிஷ்டாந சைதந்யம் ஆன பிரஹ்ம சைதந்யம் மாத்திரம் ஆக ஒடுங்கும்.

இப்படிப் பொய் யெல்லாம் மெய்ப் பொருள் ஒன் ருக்கக் கண்டு, அதுவே சுபாவ சித்தம் ஆய், நிசம் ஆய் இருக்கின்ற தன் வடிவு எனக் கண்டு தெளிந்து, கவலை கெட்டிருக்கின்றவனே சீவன் முத்தன்.

[இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கம் சொல்லப்பட்டது.]

(இ—ள்.) “இனித் தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்ற வழி சொல்லுகின்றோம்” என்பது அவதாரிகை யாகும். தத்துவங்களின் உத்பத்தி (தோற்றம்) ஸ்திதியி (நிலைபெறுதலி)ன், பின்னர், லயப்படுகின்ற (ஒடுங்குகின்ற) முறைமையைக் கூறுகின்றோம் என்பது பொருளாம்.

உத்பத்திக் கிரமத்திற்கு விபரீதக் கிரமம் லயக் கிரம மாம். உத்பத்திக் கிரமம், மேல் இருந்து கீழ் இறங்குவ (அவரோஹணம்) தாம். லயக் கிரமம், கீழ் இருந்து மேல் ஏறுவ தாகும். (ஆரோஹணம் ஆம்.) அதாவது, ஒரு மாத்தின் மீது இருந்து கீழே (அவரோஹணம்) இறங்கிப், பின், அம் மாத்தின் மேல் ஏறிப் போவதை (ஆரோஹணம்) ஒக்கும்.

லயக் கிரமம்:— 1. ஸ்தூல சரீரங்கள் யாவும் ஸ்தூல பூதமாக ஒடுங்கும். 2. ஸ்தூல பூதம் பஞ்சீகரணம் விட்டுத் தமோ குண சூக்ஷ்ம பூதம் ஆகும். 3. சூக்ஷ்ம சரீரங்கள் சேர்க்கை நீங்கிச் சூக்ஷ்ம பூதங்களின் சத்துவ குண ரஜோ குணம் ஆக ஆகும். 4. அதன் பின்னர்; பூதங்களின் தமோ குண ரஜோ குண சத்துவ குண ரூப, முக் குண பூதங்க ளாகும். 5. சூக்ஷ்மப் பிரதிவி பூதம், அப்புலில் ஆகும். 6. அப்பு பூதம், அக்கிரியில் ஆகும். 7. அக்கிரி பூதம், வாயுலில் ஆகும். 8. வாயு பூதம், ஆகாயத்தில் ஆகும். 9. ஆகாயம் விசுஷ்ப சத்தியில், ஆகும். 10. ஆவரண சத்தியும், விசுஷ்ப சத்தியும், மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குண ரூபம் அடையாமல், மூலப் பிரகிருதியின் சத்துவ குண ரூப மாயையிலும், மூலப் பிரகிருதியின் ரஜோ குண ரூப, அவித்தை யிலும், உத்பத்திக் கிரமம் மாறி ஆகும். 11. மாயை யாகிய மூலப் பிரகிருதியின் சத்துவ குணமும், அவித்தை யாகிய மூலப் பிரகிருதியின் ரஜோ குணமும், மூலப் பிரகிருதி, ஆகும். 12. மூலப் பிரகிருதி, பிரஹ்மத்தில் லயம் ஆகும். இவ் வாறு பன் னிரண்டு வித மாக லயம் அடைகின்றது என்று உணர்க.

மூலப் பிரகிருதிக்கு, பிந்து தத்துவம் என்றும், பிரஹ்மத் திற்கு நாத தத்துவம் என்றும் பெயர். பிந்து - மெய் - வியஞ் சநம் - ஹல் என்பன ஒரு பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள். நாதம் - உயிர் - ஸ்வரம் - அச்ச என்பன ஒரு பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள்.

ஆவரண சத்தி விசுஷ்ப சத்தி யாகிய இரண்டும், மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குணப் பிரிவா யிருக்கப், பிரிந்தவை ஒன்று கூடி, மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குணம் ஆகாமல், மூலப் பிரகிருதி யின் சத்துவ குண, ரஜோ குண ரூப, மாயையிலும், அவித்தை யிலும், ஒடுங்கியதற்குக் காரணம், “ஆல மரம் ஆலம் விரையில் ஒடுங்கினற் போல, இன்னும் ஒரு சிருஷ்டிக்கு வித் தாக” என்று (காரணம்), கூறுகின்றார். ஆல மரம் ஆகிய காரியம், தன் காரணம் ஆகிய ஆலம் விரையில் லயப்படுவது, எப்படி மீண்டும் உத்பத்திக்குக் காரணம் ஆகின்றதோ, அங்ஙனமே, கர்மம் - வாசனை என்னும் இரண்டுடன் கூடிய மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குண ரூப ஆவரணம் விசுஷ்பம் என்னும் இரண்டும், பரம்பரைக் காரண மான மூலப் பிரகிருதியின் சத்துவ குணத்திலும், ரஜோ குணத்திலும் ஒடுங்கியது, ஜீவர்களின் பாப புண்ணிய பரிபாகத் தால், போகம் - போக்யம் - போகாயதநம் மீண்டும் உண்டா வதற் காம்.

(இ—ள்.) பிந்துவும் - மூலப் பிரகிருதியும், பாம்பு என்கின்ற பெயர் போய்ப் பழுதை ஆய் கண்டால் போல - (ஆரோப மாகிய) பாம்பு என்னும் நாமம் நீங்கி (அதிஷ்டாநம் ஆகிய) கயிறு என்று பார்ப்பது போன்று; தனக்கு - மாயைக்கு, அதிஷ்டாநம் ஆன - (அத்யாச) அதிஷ்டாநம் ஆன, பிரஹ்ம சைதன்யம் மாத்திரம் ஆக ஒடுங்கும் - பிரஹ்ம சைதன்ய மாத்திரம் ஆக லீரம் ஆம், அதாவது லயப்படும் - நிலிர்ந்தியாம். (எ-று).

நிலிர்த்தி - லய ரூபம் என்றும், அத்தியந்தம் என்றும் இரு வகைப்படும். சாம்சாரிக ஜீவர்கட்கு லய ரூப நிலிர்த்தியும், ஞானிக்கு அத்தியந்த நிலிர்த்தியும் ஆகும். “இப்படிப் பொய் யெல்லாம் மெய்ப் பொருள் ஒன்றாகக் கண்டு அதுவே சுபாவ சித்தம் ஆய், நிசம் ஆய் இருக்கின்ற தன் வடிவு எனக் கண்டு” என்பது ஞானியின் அத்தியந்த நிலிர்த்தி ரூப அநுவதத்தைக் கூறுவதாகும்.

(இ—ள்.) பொய் எல்லாம் - மாயை மாயையின் காரியங்கள் அனைத்தும் மித்தை, மெய்ப் பொருள் ஒன்று ஆக - சத்ய வஸ்து வான பிரஹ்மம் ஒன்றே இருப்பது ஆக, கண்டு - (அபரோகும் ஆக) அறிந்து, அதுவே - காரியம் மித்தை, காரணம் சத்தியம் என்பது வே, சுபாவ சித்தம் ஆய் - (செயற்கை இன்றி,) இயற்கை யாக உள்ளது ஆய், நிசம் ஆய் - உண்மை ஆய், இருக்கின்ற தன் வடிவு என - உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்று, கண்டு - (அதபூதி ரூப அபரோகூ ஞானத்தால்) உணர்ந்து, தெளிந்து - (பஞ்சப் பிராந்தி யாகிய மயக்கம்) நீங்கி, கவலை கெட்டு - (பஞ்சக்) கிலேசங்களும் நாசம் ஆய், இருக்கின்றவனே - உள்ள ஞானியே, ஜீவன் முத்தன் - ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அநர்த்த நிலிர்த்தி ஆனந்தப் பிராப்தி ரூபம் ஆனவன் ஆவன், (எ-று).

பிந்து வாகிய மூலப் பிராகிருதி ரூப ஜகத்து அதிஷ்டாநத்தில் ஒடுங்கல் தேஜோ பிந்து உபநிஷத்தில் 6-வது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 71-வது மந்திர முதல் 104-வது வரை உள்ள மந்திரங்களைக் கூர்ந்து நோக்குக.

சுபால உபநிஷத் இரண்டாவது காண்டம்.

“सोऽन्ते वैश्वानरो भूत्वा संदग्ध्वा सर्वाणि भूतानि पृथिव्यसु प्रलीयत आपस्तेजसि प्रलीयन्ते तेजोवायौ विलीयते वायुराकाशे विलीयत आकाशमिन्द्रियेऽपिन्द्रियाणि तन्मात्रेषु तन्मात्राणि भूतादौ विलीयन्ते

भूतादिर्महति विलीयते महानव्यक्ते विलीयतेऽव्यक्तमक्षरे विलीयते अक्षरं तमसि विलीयते तमः परे देव एकी भवति परस्तात्त सन्नसन्नासदसदित्यै तन्निर्वाणानुशासनमिति वेदानुशासनमिति वेदानुशासनम् ॥”

அது முடிவில் வைசுவானரன் ஆய் எல்லாப் பூதங்களையும் நன்கு தகித்து, பிருதிவி அப்புலில் லயம் அடைகின்றது. ஜலங்கள் அக்கிரியில் லயம் அடைகின்றன. அக்கிரி வாயுவில் லயம் அடைகின்றது. வாயு ஆகாயத்தில் லயம் அடைகின்றது. ஆகாசம் இந்திரியங்களில் (லயம் அடைகின்றது). இந்திரியங்கள் தந் மாத்திரைகளில் (லயம் அடைகின்றன). தந் மாத்திரைகள் பூத ஆதியில் லயம் அடைகின்றன. பூத ஆதி மஹத் (தத்வத்) தில் லயம் அடைகின்றது. மகாத் அவ்யகத்தத்தில் லயம் அடைகின்றது. அவ்யகத் அக்ஷரத் தில் லயம் அடைகின்றது. அக்ஷரம் தமசில் லயம் அடைகின்றது. தமம் பர தேவநிடத்தில் ஒன்றாக ஆகின்றது. பரத்தைப் பார்க்கிலும் சத்தம் இன்று, அசத்தம் இன்று, சதசத்தம் இன்று, என இது நிர்வாண அநுசாசனம் ஆம் என. வேத அநுசாசனம் என. வேத அநுசாசனம்.” எனச் சுபால உபநிஷத் இரண்டாவது காண்டம் கூறும் லயக் கிரமத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினால் விளங்கும்.

பூத ஆதி மகத் தத்வம் என்பன இந் நூலுக்கு வேற்றமை யாம். அஞ்ஞானம் பரத்தில் ஒன்றாகுதல், பாத சமாநாதிகாணத்திலே யாம். இரண்டும் சமயோகித்து இருப்பதுவே ஒன்றாதல் என்று கூறுவா ராயின், காலாந்தரத்தில் இரண்டற்கும் விபாகம் உண்டாம், அப் போது மோகூ காலத்திலும் சரீரத் திரயங்களும் வேறு வேறாகவே இருக்கின்றன எனக் கொள்ளல் நேரும். காரண சத்தியை நித்திய மெனக் கொள்ளும் கருத்தால் பிரவிருத்தித்துக் காரிய சரீரங்கள் நித்திய மெனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இது தர்க்கம் ஆம். அதாவது, அநிஷ்ட சம்பாதம் ஆம். தனக்கு நித்தியம் என ஒப்ப இஷ்டம் இல்லாத காரிய சரீரங்களையும், வேறு

கதி இன்றி ஒப்ப வேண்டுவ தாயிற்று. இது துண் ணறி வுடை யோர் கூற் றன்றும்.

பஞ்சப் பிராந்தி யாவது. (சிவ ஞான வள்ளலார் அதி ரகசியம்.)

“நித்தனன் துரைத்த வாக்கியப் படியே

நிகழ்த்துவன் பிராந்தியைந் தினையுஞ்,

சத்திய மிந்தச் சகமெனல் கருவி

தணந்திடா துடலைநா னென்னல்,

கத்தபோக் தாவந் தானெனல் தானுங்

கடவுளும் வேறெனக் கருதல்,

சித்துரு வாகி யிருந்துநா னுகேன்

சிவெனெனல் சிதடர்பா லறியே.” (என)

ஜகத் - சத்தியம், தேகம் - ஆத்மா, நான், கர்த்தா - போக்தா, சிவனும், சிவனும், வேறே - சித் ரூப நான், சிவன் ஆகேன், என்பன பஞ்சப் பிராந்திகள் ஆம்.

பிராந்தி ஐந்து, அந்ந பூர்ண உபநிஷத் 1-வது அத்தியாயம் 13, 14, 15 மூன்று சுலோகங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்ந பூர்ண உபநிஷத் 13, 14, 15 மூன்று மந்திரங்கள்.

“அம: பञ्चविधो भाति तदेवेह समुच्यते ।

जीवेशौ भिन्नरूपाविति प्राथमिको अम: ॥१३॥”

“பிராந்தி ஐந்து வித மாக விளங்குகின்றது. அதுவே சுண்ட கூறப்படுகின்றது. ஜீவ ஈசுவரர் வெவ் வேறு ஸ்ரூபர் என்பது முதற் பிராந்தி யாம்.” (13) என்றும்,

“आत्मनष्टं कर्तृगुणं वास्तवं वा द्वितीयक: ।

शरीरत्रयसंयुक्तजीव: सद्गो तृतीयक: ॥१४॥”

“ஆத்மா நஷ்ட மாயிற்று. கர்த்தா குணம் வாஸ்தவம் (என்பது) இரண்டாவ தாம். மூன்று சரீரங்களோடு கூடிய ஜீவன் சங்கி (என்பது) மூன்றாவ தாம்.” (14) என்றும்,

“जगत्कारणरूपस्य विकारित्वं चतुर्थक: ।

कारणाद्भिन्नजगत: सत्यत्वं पञ्चमो अम: ॥१५॥”

“ஜகத் காரணத்துக்கு விகாரித் தன்மை நான் காவ தாம். காரணத்தினின்றும் வேறு பட்ட ஜகத்திற்குச் சத்தியத் தன்மை ஐந் தாவது பிராந்தி யாம்.” (15) என்றும்,

ஐந்து பிராந்திகளை அந்நபூர்ண உபநிஷத் கூறுகின்றது.

அந்ந பூர்ண உபநிஷத் 1-வது அத்தியாயம், 15-வது மந்திரம். பிராந்தி நிவிர்த்தியைக் கூறுகின்றது.

“पञ्चअमनिवृत्तिश्च तदा स्फुरति चेतसि ।

विश्वप्रतिविश्वदर्शनेन भेदअमो निवृत्त: ॥१५॥”

“ஐந்து பிராந்திகளின் நிவிர்த்தியும் அப் போது சித்தத்தில் தோற்றுகின்றது. பிம்பப் பிரதிபிம்ப (நியாய) த்தைப் பார்த்த விலால், பேதப் பிராந்தி நிவிர்த்தி ஆகின்றது.” (15) எனவும்,

“स्फटिकलोहितदर्शनेन पारमार्थिककर्तृवअमो निवृत्त: ।

घटमटाकाशदर्शनेन सद्गोति अमो निवृत्त: ॥१५॥”

“ஸ்படிகச் சிவப்பைப் பார்த்தவிலால், பாரமார்த்திக கர்த் திருத்துவப் பிராந்தி நிவிர்த்தி ஆகின்றது. கட மட ஆகாசத்தைப் பார்த்தவிலால், சங்கி என்னும் பிராந்தி நிவிர்த்தி ஆகின்றது.” (15) எனவும்,

“रज्जुसर्पदर्शनेन कारणान्नजगतः सत्यत्वभ्रमो निवृत्तः ।

कनकरुचकदर्शनेन विकारित्वभ्रमो निवृत्तः ॥१५॥”

“ரஜ்ஜு” சர்ப்பத்தினைப் பார்த்தலினால், காரணத்தினின்றும் வேறான சகத்தின் சக்தியத் தன்மைப் பிரார்த்தி நிவிருத்தியாகின்றது. தங்கம் சைன் அட்டிகையைப் பார்த்தலினால், விகாரித் தன்மைப் பிரார்த்தி நிவிருத்தி ஆகின்றது.” (15) என்றும்,

அந்ந பூர்ண உபநிஷத்திலேயே, ஐ வகைப் பிரார்த்தியின் நிவிர்த்தியும், திருஷ்டாந்த வாயி லாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளல் தகுதியாம்.

பஞ்சக் கிலேசம் ஆவது:—

அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிவிேசம் ஆம்.

1. அவித்தை:— அபித்ய மான தேகாதிகளில், நித்தியம் என்றும், அசுத்த மான சரீராதிகளில், சுத்தம் என்றும், துக்கங்க ளான விஷய போகங்களில், சுகம் என்றும், அநாத்மாக்க ளான தேகாதிகளில், ஆத்மா என்றும், பாப கார்யங்களில், புண்ணியம் என்றும், அநர்த்தத்தில், அர்த்தம் என்றும், உண்டாம், அவிவேக ரூப மான அத்தியாசமே அவித்தை ஆகும்.

2. அஸ்மிதை:— சேதந னான புருஷனையும், செட மான அந்தக் காணத்தையும், பிரித்து அறியாமல், இரண்டையும் ஒன் ருக் அபிமாநிப்பதே அஸ்மிதை எனப்படும். பிரஹ்ம வித்துக்கள் இதனை ஹிருதயக் கிரந்தி என்பர். ஸ்மிதா - சந்தோஷம் - விவேகம் - அஸ்மிதா துக்கம் அவிவேக மாம்.

3. ராகம்:— சுகத்தை அநுபவித்தவனுக்குச், சுக சாதநங் களில் உண்டாகும் விருப்பமே ராகம் ஆம்.

4. துவேஷம்:— துக்கத்தினை அநுபவித்தவனுக்குத், துக்க சாதநங்களில் உண்டாகும் வெறுப்பே துவேஷம் ஆம்.

5. அபிவிேசம்:— “எனக்கு மரணம் வரக் கூடாது, நான் உயிருடனேயே யிருக்கவேண்டும்” எனச் சுகல ஜீவர்கட்கும் தொடர்ந்து விளங்கும் அபிமானமே அபிவிேசம் ஆம்.

இவற்றினை “தமம் - மோஹம் - மஹா மோஹம் - தாயி சிரம் - அந்த தாயிசிரம்” எனவும் பாதஞ்சலர் கூறுவர். (எ-து).

[முடிந்தது முடித்தல் என்னும் யுக்தியால், தத்துவங் களின் உத்பத்தி லயம் கூறப்படுகின்றது.]

(மூலம்)

இப்படித், தோற்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள் 36. அவை யாவன:—பூதங்கள் 5, ஸ்தூல சரீர தத்துவங்கள் 6, சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் 20, காரண சரீரம் ஆன மாயை, அவித்தை 2, இவற்றில் பிரதிவிம்பித்த சீவன், ஈசுரன் 2, இவைகட் கெல்லாம் அதிஷ்டாந சைதந்ய மா யிருக்கின்ற பிரஹ்மம் 1 இவை யாம். இவைகளில், பூதங்கள் 5. மாயை 1. மாயாப் பிரதிவிம்பர் ஆன ஈசுரன் 1. பிரஹ்மம் 1 ஆக இந்த எட்டும் சுகல பிராணி களுக்கும் சமுதாயம் ஆக அநுபவிக்கப்படும். மற்றை இரு பத் தெட்டும், அவன் அவனுக்குப் பிருதக்கு ஆக அநுபவிக்கப்படும். அஃ தெங்ஙனம் எனில், பிருதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில், எல்லாருக்கும் ஆதாரம் இல்லை. மழை மறுக்கில், எல்லாருக்கும் சலம் இல்லை. தேயு இல்லாதிருந்தால், பாகம் இல்லை. வாடை தென்றல்

இல்லாவிட்டால், வாயு இயக்கம் இல்லை. ஆகாசம் இறக்கில், ஒருவருக்கும் அவகாசம் இல்லை. மாயையும், மாயாப் பிரதிபிம்பமும், இறக்கில், சகல சமயங்களுக்கும் தெய்வம் இல்லை. பிரஹ்மம் இல்லையோ, ஒருவருக்கும் அறிவில்லை; ஆகையால், இந்த எட்டும் எல்லாருக்கும் சமுதாயம் ஆம். பிருதக்கு எங்ஙனம் எனின், ஒருவனுக்குத் தூல சரீரம் இறக்கில், எல்லாருக்கும் ஸ்தூல சரீரம் இறவாதபடியினாலும், சூக்ஷ்ம சரீரத்தில், ஒருவனுக்கு அங்க வைகல்யம் வந்தால், எல்லாருக்கும் வாராதபடியினாலும், முத்தராயிருந்த சுகர் வாம தேவர் முதலியோருக்கு, அவித்தையும், சீவனும், இறந்து போயிருக்க, மற்றையோருக்குக் கெல்லாம் அவித்தையும், சீவனும், இறவாதபடியினாலும், இந்த இரு பத் தெட்டுத் தத்துவங்களும், அவன் அவனுக்குப் பிருதக் கென்பதிலே சந்தேகமே யில்லை.

(இ—ள்.) இப்படி - இவ்வாறு, தோற்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள் 36. — தோற்றினதும், ஒடுங்கினதும் ஆன தத்துவங்கள் 35 ஆகும். பிரஹ்மத்தைச் சேர்த்துக் கூறியது தத்துவங்களின் எண்ணிக்கைக்கே அன்றி வேறல்ல. பிரஹ்மம் தோற்றுவதும் இல்லை; ஒடுங்குவதும் இல்லை. பிரஹ்ம அதிஷ்டாநத்தில், ஆரோப ரூப 35 தத்துவங்களும், தோற்றமும், ஒடுக்கமும் உடையன ஆம். இவைகளில் - கூறிய 36 தத்துவங்களில், தத்துவங்கள் 36ல், சமுதாய (பொது) தத்துவம் என்றும், பிருதக் (தனி) தத்துவம் என்றும், தத்துவங்கள் இரு வகையாக இருக்கின்றன. சமுதாய தத்துவம் எட்டும், பிருதக் தத்துவம் இரு பத் தெட்டும் ஆகும். [சமுதாய தத்துவத்தையும், பிருதக் தத்துவத்தையும் வியதிரேக முகத்தான் விளக்குகின்றார்.] “பிருதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில்” — என்பன வாதியாகவும், “ஒருவனுக்குத் தூல சரீரம் இறக்கில்” —

என்பன வாதியாகவும் உள்ள வாக்யங்களால். ஒருவனுக்குத் தூல சரீரம் இறக்கில் — என்பது — தூல சரீரம் இறத்தற்கு அறி குறி என்ன என்றால், சரீரத்தில் மடிப்புக்கள் உண்டாயின், பிருதிவி பூத அம்ச சக்தியும், நரை உண்டாயின், அப்பு பூத அம்ச சக்தியும், அழகு குறையின், அக்பி பூத அம்ச சக்தியும், நடுக்கம் உண்டாகுமாயின், வாயு பூத அம்ச சக்தியும், சரீரம் ஜீவியாது மரிக்கும் ஆயின், ஆகாச பூத அம்ச சக்தியும் குறைந் திருப்பதால், இதனைக் கொண்டு மரணம் வரும் என அறிய லாம் என்பது அறிகுறி யாம்.

இவ் வாறு, வராக உபரிஷத் ஐந் தாவது அத்தியாயம் 4-வது; 5-வது மந்திரங்கள் (கூறுகின்றன).

“சரீரத்தில், பிருதிவி மண்டலம் குறைந்தால், மடிப்புக்கள் உண்டாகின்றன. ஜல பாகம் குறைந்தால், கிரம மாக நரை உண்டாகின்றது. அக்கி பாகம் குறைந்தால், பசியும், கார்தியும், குறைகிறது. வாயு பாகம் குறைந்தால், சதா நடுக்கம் உண்டாகின்றது. ஆகாச பாகம் குறைந்தால், ஜீவித்திருக்கிற தில்லை” எனக் கூறுகின்றது.

இந் நூலில் கூறும் முப்பத் தாறு தத்துவங்கள் ஒரு வகையாகும்.

தத்துவங்கள்:— இரு பத்து நான்கு, இரு பத் தெட்டு, முப்பத் தாறு, தொண் ணூற்று ஆறு, என்று பல வகையாகக் கூறுகின்றார்கள்.

24 தத்துவங்கள்.

1. ஞாந இந்நிரியம் ஐந்து, கர்ம இந்நிரியம் ஐந்து, பிராணதிகள் ஐந்து, சப்தாதிகள் ஐந்து, மஹா ஆதி நான்கு ஆகிய இவை வேதாந்தி ஏகதேசி கொண்ட இரு பத்து நான்கு தத்துவங்களாம்.

28 தத்துவங்கள்.

2. தத்துவ போதத்தில், இரு பத் தெட்டுத் தத்துவம் கூறியிருக்கிறது, தூல சரீரம் ஆறு தத்துவம், ஞாந இந்திரியம் ஐந்து, கர்ம இந்திரியம் ஐந்து, பிராணன் முதலிய வாயுக்கள் ஐந்து, மனம் ஒன்று, புத்தி ஒன்று. ஆகச் சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவங்கள் பதினேழு, காரண சரீர தத்துவம் மாயை ஒன்று, அவித்தை ஒன்று, ஜீவன் சசுவரன் கூடஸ்தன் மூன்று, ஆகிய இவை வேதாந்திகள் கொண்ட இரு பத் தெட்டுத் தத்துவங்க ளாம்.

36 தத்துவங்கள்.

3. ஞாந இந்திரியம் ஐந்து, கர்ம இந்திரியம் ஐந்து, பிராணன் முதலியன ஐந்து, சப்தம் முதலியன ஐந்து, மனம் முதலியன நான்கு, பஞ்சீகிருத பூதம் ஐந்து, அவஸ்தை மூன்று, சரீரம் மூன்று, ஜீவன் ஒன்று ஆகிய இவை சைவர் கொண்ட முப் பத்தாறு தத்துவங்க ளாம்.

96 தத்துவங்கள்.

4. ஞாந இந்திரியம் ஐந்து, கர்ம இந்திரியம் ஐந்து, பிராணன் முதலியன ஐந்து, சப்தம் முதலியன ஐந்து, மனம் முதலியன நான்கு, பஞ்சீகிருத பூதம் ஐந்து, அவஸ்தை மூன்று, சரீரம் மூன்று, அஞ்ஞாநம் ஒன்று, பாவ விகாரம் ஆறு, ஊர்மி ஆறு, கோசம் ஆறு, சத்ரு வர்க்கம் ஆறு, ஜகத் மூன்று, குணம் மூன்று, கர்மம் மூன்று, வசநம் முதலியன ஐந்து, சங்கற்பம் முதலியன நான்கு, மைத்திரி முதலியன நான்கு, திக்கு வாயு சூரியன் முதலிய அதிஷ்டாந தேவதை பதினான்கு ஆகிய இவை, சைசுவர சாங்கியர் கொண்ட தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்க ளாம்.

வராஹ உபரிஷத்தின், முதலாவது அத்தியாயம், 1-வது மந்திரம் முதல் 14-வது மந்திரம் வரை; 24 - 36 - 96 தத்துவங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை அடியில் வரும் ஆறு:—

चतुर्विंशति तत्त्वानि केचिदिच्छन्ति वादिनः ।
केचित्पट्विंशत्तत्त्वानि केचित्पणवतीनि च ॥१॥

तेषां क्रमं प्रवक्ष्यामि सावधानमनाः शृणु ।
ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव श्रोत्रस्पर्शलोचनादयः ॥२॥

कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैव वाक्पाण्यग्रयादयः क्रमात् ।
प्राणादयस्तु पञ्चैव पञ्च शब्दादयस्तथा ॥३॥

मनो बुद्धिरहंकारश्चित्तं चेति चतुष्टयम् ।
चतुर्विंशतितत्त्वानि तानि ब्रह्मविदो विदुः ॥४॥

एतैस्तत्त्वैः समं पञ्चीकृतभूतानि पञ्च च ।
पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च ॥५॥

देहत्रयं स्थूलसूक्ष्मकारणानि विदुर्बुधाः ।
अवस्थान्त्रितयं चैव जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयः ॥६॥

आहत्य तत्त्वजातानां षट्त्रिंशत्सुनयो विदुः ।
पूर्वोक्तैस्तत्त्वजातैस्तु समं तत्त्वानि योजयेत् ॥७॥

षड्भावविकृतिश्चास्ति जायते वर्धऽपि च ।
परिणामं क्षयं नाशं षड्भावविकृतिं विदुः ॥८॥

अशना च पिपासा च शोकमोहौ जरा मृतिः ।
एते षड्मयः प्रोक्ताः षड्कोशानथ वच्मि ते ॥९॥

त्वक् च रक्तं मांसमेदो मज्जास्थीनि निबोधत ।

कामक्रोधौ लोभमोहौ मदो मात्सर्यमेव च ॥१०॥

एतेऽरिषडा विश्वश्च तैजसः प्राज्ञ एव च ।

जीवत्रयं सत्त्वरजस्तमांसि च गुणत्रयम् ॥११॥

प्रारब्धागाम्यजितानि कर्मत्रयमितीरितम् ।

वचनादानगमनविसर्गानन्दपञ्चकम् ॥१२॥

संकल्पोऽध्यवसायश्च अभिमानोऽवधारणा ।

मुदिता करुणा मैत्री उपेक्षा च चतुष्टयम् ॥१३॥

दिश्वताர்க்ப्रचेतोऽश्विवह्नीन्द्रोपेन्द्रसृत्युकाः ।

तथा चन्द्रश्चतुर्वक्त्रो रुद्रः क्षेत्रज्ञ ईश्वरः ॥१४॥

आहत्य तत्त्वजातानां षण्णवत्यस्तु कीर्तिताः ॥१४॥

“இரு பத்து நான்கு தத்துவங்களைச் சில வாதிகள் இச்சிக் கின்றனர். சிலர் முப் பத் தாறு தத்துவங்களையும், சிலர் தொண் ணூற் றாறு தத்துவங்களையும் (இச்சிக்கின்றனர்). 1. அவர்க ளுடைய கிரமத்தினைக் கூறுகிறேன். சாவதாந மந முடையவ ளைக் கேட்பா யாக. ஞாந இந்திரியங்கள், சுரோத்திரம் த்வக் நேத்திரம் முதலியன ஐந்தே. 2. கர்ம இந்திரியங்கள் வாக், பாணி, பாதம் முதலியன கிரம மாக ஐந்தே. பிராணதிகள் ஐந்தே. அங்ஙனமே சப்த ஆதிகள் ஐந்து. 3. மநம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தமும் என நான் காம். இவை இரு பத்து நான்கு தத்துவங்கள் வேதாந்தி களில் ஏக தேசிகள் கொண்டார்கள் (என) பிரஹ்மம் உணர்ந்தவர் அறிகின்றனர். 4. இந்தத் தத்துவங்களோடு சமம் பஞ்சிகரணம் செய்த, பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு ஆகாமும் என்னும்

புதங்கள் ஐந்து. 5. ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரணங்கள் தேகத் திரயங் கள் என ஞாநிகள் அறிகின்றனர். ஜாக்கிர, ஸ்வப்ந, சுழுத்திகள் மூன்று அவஸ்தைகளே யாகும். 6. (சைதந்யம்) தத்துவக் கூட்டங்கள் சேர்ந்து (சைவர் கொண்ட) முப் பத் தாறு (என) முநிகள் அறிகின்றனர். முன் புகன்ற தத்துவக் கூட்டங்களோடு சம மாகத் தத்துவங்களைச் சேர்க்குக. 7. சட் பாவ விகிருதி, அஸ்தியு (இருத்தலும்), ஜாயதே (பிறத்தலும்), வர்த்ததே (விருத்தி யடைதலும்), பரிணாமமும், க்ஷயமும், நாசமும் சட் பாவ விகிருதி (என) உணர்க. 8. அசநா பிபாசா (உண்ணல் தாகம்) சோகம் (என) உணர்க. 9. த்வக்கும், ரக்த உணக்குச் சட் கோசங்களைக் கூறுகின்றேன். 9. த்வக்கும், ரக்த மும், மாம்சமும், மேதையும், மஜ்ஜைமும், அஸ்திகளும் (என) அறிந்து கொள். காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்சர்ய முமே. 10. இவை அரி ஷட் வர்க்க மாம். விசுவனும், தைஜச னும், பிராஞ்ஞனுமே ஜீவத் திரய மாம். சத்வம் ரஜஸ் தமஸுகள் குணத் திரயங்க ளாம். 11. பிராரப்தம் ஆகாமி சஞ்சிதங்கள் கர்மத் திரயம் எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வசந தாந ஆகமந விசர்க்க ஆநந்த பஞ்சகம். 12. சங்கற்பம் அத்யவசாயம் அபி மானம் அவதாரனையும் (நான் காம்.) முதிதை, கருணை, மைத்திரி, உபேகையும் (என) நான் காம். 13. திக்கு, வாயு, சூரியன், வருணன், அசவி, வந்ரி, இந்திரன், உபேந்திரன், மிருத்யு, பிரஹ்மா அங்ஙனமே, சந்திரன், நான்முகன் (ருத்ரன்), கேத்ரானுன், ஈசுவரன் (என (14) இஃ) தத்துவக் கூட்டங்கள் யாவும் சேர்ந்து (சேசுவர சாங்கியர் கொண்ட) தொண் ணூற் றாறு (தத்துவங்கள்) எனக் கீர்த்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது.” (14) என கூறப்பட்டிருக் கின்றது.

திரு மந்திரம் எட் டார் தந்திரம் 2-வது மத்திய சாக்கிரா வஸ்தை.

“ஆகின்ற தொண்ணூறே டாஹம் பொதுவென்பர்,
ஆகின்ற வாறற ருஞ்சைவர் தத்துவம்,
ஆகின்ற நாலேழ்வே தாந்திவை ணவர்க்,
காகின்ற நாலாறையெந்துமா யாவாதிக்கே.”
என்று (2179) திரு மந்திரம்.

(96 - 36 - 28 - 24 - 25 என) 24 - 25 - 28 - 36 - 96
என ஐந்து பிரிவாகவும் கூறுகின்றதையும் உணர வேண்டும்.
தத்துவங்களைப் பிரிப்பது கர்த்தாவின் இச்சை யாகும்.

மாயா வாதி, நீசுவர சாங்கியரும், தாந்திரிக சைவரும், ஆவர்.

[வேறு வகைத் தாக முப் பத் தாறு தத்துவங்களும்,
தா னாகவும், தனக்கு அந்நிய மாகவும், தானும், தனக்கு
அந்நியம் என்னும் இரு வகை யாகவும், ஆக மூன்று பிரகார
மாக வழங்குகின்றது கூறப்படுகின்றது.]

(மூலம்)

இந்தத் தத்துவங்கள் முப் பத் தாறில், எப் போதும்
தா னாகவே காணப்படுகிற தத்துவம் ஒன்று. எப் போதும்
தனக்கு அந்நிய மாகக் காணப்படுகிற தத்துவங்கள்
எழு. தா னாகவும், தனக்கு அந்நிய மாகவும் அநுப
விக்கப்படுகிற தத்துவங்கள் இரு பத் தெட்டு. அஃது
எங்ஙனம் எனில்:— அவஸ்தாத் திரய சாக்ஷியா யிருக்
கின்ற பிரஹ்ம சைதந்யம், எல்லா அவஸ்தைகளிலும்
தா னாக விளங்குகையினாலும், மற்றைத் தத்துவங்கள்
போலத் தனக்கு அந்நிய மாக விளங்காதபடியினாலும்,
அந்தப் பிரஹ்ம சைதந்யம் ஒன்றுமே தா னாகக் காணப்
படுகிறது. பஞ்ச பூதங்கள், மாயை, மாயாப் பிரதி

விம்பர் ஆக ஏழும், தம் தம் தொழில் ஆன, வெட்டு,
கொத்து, உழவு, பஞ்ச கிருத்தியம், தசாவதாரம் முத
லானவை, ஒரு காலும் தன் னுடைய தொழி லாகக்
காணப்படாதபடியினாலே, தனக்கு அந்நியங்களே யல்லா
மல், தா னாகமாட்டா. மற்றை யிரு பத் தெட்டுத் தத்து
வங்க ளுள்ளே, நான் பிராமணன், நான் கூத்திரியன்,
நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான்
கிருஹஸ்தன், நான் வானப் பிரஸ்தன், நான் சந்யாசி,
நான் ஆண், நான் பெண், நான் கறுவல், சிவலை, கட்டை
யன், நெட்டையன், நான் பருத்தேன், இளைத்தேன்
என்று தான் ஆக வழங்குகிற, ஸ்தூல சரீரம் ஆறு தத்து
வங்களும், மற்று ஒரு வேளையிலே, தனக்குப் புறம்பு
பட்டு, “என் மாடு, என் கன்று” என்றும் போல, “என்
சரீரம் பருத்தது, இளைத்தது, நரைத்தது, என் சரீரம்
பிறந்து இத்தனை நாள் ஆயிற்று” என்று, தான் வேறு,
தூல சரீரம் வே ருக் வழங்குகிறபடியினாலும், “நான்
கண்டேன், கேட்டேன், தொட்டேன், போகித்தேன்,
கொடுத்தேன், வாங்கினேன், நடந்தேன், புசித்தேன்,
சிந்தித்தேன், நிச்சயித்தேன், இந்தப் பஞ்சத்திற்குச்
சிவித்தேன்,” என்று தான் ஆக வழங்குகிற ரூக்ஷம்
சரீர தத்துவங்கள் இரு பதும், மற்று ஒரு வேளையிலே,
தனக்குப் புறம்புபட்டு, “என் வீடு, என் உடைமை”
என்றும் போல, என் கண், என் காது, என் மூக்கு, என்
நாக்கு, என் கை, என் கால், என் மனம், என் புத்தி, என்
அஹங்காரம், என் சித்தம், என் பிராணன்” என்று,
தான் வேறு, அவைகள் வேறு ஆக வழங்குகிறபடியின
ாலும், “நான் அறிவேன், அறியேன்” என்று, தான் ஆக

98

நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை.

வழங்குகிற அஞ்ஞாநமும், சிதாபாசனும், மற்று ஒரு வேளையிலே, தனக்குப் புறம்புபட்டு, “என் அஞ்ஞாநம், என் சிவன்,” என்று வழங்கக் கண்டபடியினாலும், இந்த இரு பத் தெட்டுத் தத்துவங்களும், தான் ஆகவும், தனக்கு அந்நியம் ஆகவும், வழங்குகின்றது சித்தம்.

(இ—ள்.) பஞ்ச கிருத்யம்:— சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரம் திரோபவம் அதுக்கிரகம் என்பன ஆம். ஐந்து செய்தற்கு யோக்யம் பஞ்ச கிருத்யம் என்னும் சொற் பொரு ளாம்.

தச அவதாரம்:— பத்து இறங்குதல் என்பது பொரு ளாம். பத்து அவதாரங்க ளாவன:— மச்சம், கூர்மம், வராகம், ஈசம்ஹம், வாமநன், பாசு ராமன், இராமன், ப்லபத்திரன், கண்ணன், கற்கி என்பன வாம்.

[குரு சிஷ்ய சங்கை சமாதாநம் கூறப்படுகின்றது.]

(மூலம்)

இப்படிச் சொன்ன குருவைப் பார்த்துச் சீடன் கேட்கும்படி:—

“இந்த இரு பத் தெட்டுத் தத்துவங்களும் தான் ஆனால், சாக்ஷியைப் போல, ஒரு தன்மை யாகத் தோற்ற வேண்டுமே யல்லாமல், பஞ்ச பூதங்களைப் போலத், தனக்கு அந்நியம் ஆகக் காணக் கணக் கில்லை, இந்த இரு பத் தெட்டும் தனக்கு அந்நியமே யானால், எப் போதும் புறம்புபட்டே இருக்க வேண்டும் அல்லாமல், தான் ஆக வழங்கக் கணக் கில்லை. தானும் ஆய்த் தனக்கு அந்நியமும் ஆய், இருக்கும் என்கிறது, இருட்டு ஆதித்தன்

என்றும் போலும், வெள் ளாள் தீக்ஷிதன் என்றும் போலும், விருத்தம் ஆம்” என்னும் சங்கைக்கு:— “பரமார்த்தம் ஆகத் தான் என்கின்றது ஒரு வகையும், அத்தியாசத்தினாலே தான் என்கின்றது ஒரு வகையும், ஆக இரு வகையும் உண்டு.

(இ—ள்.) “இப்படிச் சொன்ன குருவைப் பார்த்துச் சீடன் கேட்கும்படி” என்பது அவதாரிகையாம். “விருத்தம் ஆம் என்னும் சங்கைக்கு” என்பது— “சிவன் முத்தன் என்று சொல்லப்படுவன் என்று உத்தரம்” என்னும் சொற் றொடரோடு அந் துவயம் ஆம். இருட்டு ஆதித்தன் — இருட்டுச் சூரியன் என்பது விரோதமாம். பிரகாச மாகவும், இருட் டாகவும், ஒரு பொருள் இருத்தல் அதுபவ விரோதமாம், வெள்ளாள் தீக்ஷிதன் — வே ளாண்மை செய்வோன் வேளாளன் ஆவன். தீக்ஷ யுடையவன் தீக்ஷிதன் ஆவன், ஈண்டு வெள்ளாளன் என்னும் சொல் சூத்ர ஜாதியில் பிரயோகம் ஆம். தீக்ஷிதன் என்னும் சொல் யஞ்ஞு தீக்ஷித னாகிய ரித்விக் முதலிய வற்றில் பிரயோகம் ஆம். சூத்ரன் தீக்ஷிதன் என்பது விரோதமாம். சூத்ர னாயும், யஞ்ஞு தீக்ஷித னாகவும் ஒருவன் இருத்தல் அதுபவ விரோதமாம். அதாவது, சங்கரம் ஆம். சங்கரத்துக்கு இலக்கணம். “பரஸ் பரம் அத்தியந்தாபாவ முடைய ஒரு நிலைக் களத் துள தாய வற்றிற்கு, ஓரிடத் திருக்கும் தன்மையாம்.” இவ் வாரூய சங்கர தோஷம் வரின், இருட்டும் விளங்காது, பிரகாசமும் விளங்காது, அது போல், வெள் ளாளனும் ஆகான், தீக்ஷிதனும் ஆகான்; என்பது சங்கையின் கருத் தாம். (எ—று).

(மூலம்)

சாக்ஷி சைதந்யத்தைத் தான் என்கின்றது, பரமார்த்தம் அல்லாமல், உபசாரம் அல்ல. தனக்கு அந்நியம் ஆய் இருக்கின்ற இந்த இரு பத் தெட்டையும், தான் என்

கின்றது, “கட்டையைக் கள்ளன்” என்றும் போலும், “பழுதையைப் பாம்பு” என்றும் போலும், “புத்திர தாராதிகளைத் தான்” என்றும் போலும், மயக்கமே யல்லாமல், உண்மை யல்ல. ஆகையினால், அஞ்ஞாந காலம் தொடங்கித் தான் அல்ல என்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள் 7. இப் போது இப்படி விவேகம் பண்ணின பின், தான் அல்ல என்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள் 28. ஆக இந்த 35 தத்துவங்களையும் அ ததற்குச் சொன்ன, குணம் குறிக ளுடனே கூடக் காண்கின்ற அறிவானது, “கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப் புறம்பாகவே யிருந்து, கடத்தைப் பார்க்கின்றது போல,” அவைகளை அறிகின்றது என்றும், முப் பத்து ஆறும் தத்துவம் ஆகிய அதுவே தான் என்றும், அதுவே பரம சிவம் என்றும், கலக்கம் அறத் தெளிந்தவனே, சிவ தெரிசநம் உடைய சீவர் முத்தன் என்று சொல்லப்படுவன்” என்று உத்தரம்.

(இ—ள்.) சாக்ஷி சைதன்யத்தை - பிரஹ்மத்தை, தான் - ஆத்மா, என்கின்றது - என அதுபவ ரூபமாக அறிவது, பரமார்த்தம் - உண்மை, அல்லாமல் - அன்றி, உபசாரம் - அர்த்த வாதம், அல்ல - அன்று, தனக்கு - ஆத்மாவிற்கு, அந்நியம் ஆம் - வே ராக, இருக்கின்ற - உள்ள, இந்த - பிரத்தியக்ஷ மாக (எதிரில்) உள்ள, இரு பத்து எட்டையும் - இரு பத்து எட்டுத் தத்துவங்களையும், தான் - ஆத்மா, என்கின்றது - என உணர்வது, மயக்கமே பிரார்த்தியே, அல்லாமல் - அன்றி, உண்மை - யதார்த்த அதுபவம், அல்ல - அன்று, ஆகையினால் - இக் காரணத்தினால், அஞ்ஞாந காலம் தொடங்கி - (ஞாந காலம்) அஞ்ஞாந காலம் ஆகிய எல்லாக் காலங்களிலும், தான் - ஆத்மா, அல்ல - அன்று, என்று - என, காணப்பட்ட தத்துவங்கள் - அறியப்பட்ட தத்துவங்கள், எழு -

(பஞ்ச பூதம் மாயை மாயாப் பிரதிபிம்பர் என்னும்) ஏழும் ஆம், இப் போது - இக் கால், இப்படி - இவ் வாறு, விவேகம் பண்ணின பின் - (தேக தேகியை) விவேசநம் செய்த பின்னர், தான் - ஆத்மா, அல்ல - அன்று, என - என்று, காணப்பட்ட - உணரப்பட்ட, தத்துவங்கள் 28 - (அநாதம்) தத்துவங்கள் 28, கலக்கம் அற - கிலேசம் இன்றி, தெளிந்தவனே - அபரோக்ஷ அதுபவியே, சீவர் முத்தன் - ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே (தேகத் திரய அபி மாநம்) விடுபட்டவன், என்று சொல்லப்படுவன் - என (வேத ஆதி பிரமாணங்களால்) கூறப்படும், என்று உத்தரம் - (முன் சிஷ்யன் கேட்ட வினா ரூப சங்கைக்கு) இவ்வாறு சமாதானம் ஆம், (எ-று). அந்நபூர்ண உபநிஷத் 2-வது அத்தியாயத்தில் தேக தேகி விவேசநம் விரி வாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு நோக்குக.

[ஞாநி அஞ்ஞானிகள் கூறப்படுகின்றனர்.]
(மூலம்)

இப்படிப் பிரஹ்மமே தாம் என்றும், மற்றை முப் பத் தைந்து தத்துவங்களும், தமக்கு அந்நியம் என்றும், பரிந்து அறியாத அகிவேகிகள், அகங்காரக் கிரந்தி பிரித்து அறியாத அகிவேகிகள், அகங்காரக் கிரந்தி யினாலே, புத்திர தாராதிகள் தபிக்கின்றதைத் தாம் தபிக் கிறோம் என்கிற மூடகரம் போல, இந்த இரு பத் தெட்டி னுடைய தொழில்களையும், தம் தொழில் என்று மயங்கு கின்றபடியினால், இந்த இரு பத் தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக் கப்பட்ட புண்ணிய பாபங்களினால் கட்டுப்பட்டு, அந்தக் கர்மத்தின் படியே சநந மரணாதி சம்சாரத்திலே அடிபடு கிறோம், என்று மயங்குவர்.

பிரஹ்ம சைதன்யமே தான் என்றும், மற்றை முப் பத் தைந்தும் தான் அல்ல என்றும், தெளிந்த விவேகி

யானவன், அகங்காரக் கிரந்தி யற்றபடியினால், இந்த இரு பத் தெட்டி னுடைய தொழில்களையும் நான் செய்ய வில்லை என்றும், இந்த இரு பத் தெட்டும் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்க வில்லை என்றும், திடப்படத் தேறி மயக்கம் அற்று இருக்கின்றபடியினால், இந்த இரு பத் தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கர்மம் இல்லாதபடியினால், சநந மரணநி சம்சாரம் இல்லாமல், முத்தன் ஆய்ப், பிரஹ்ம மாத்திர மாகவே யிருப்பன்.

இவனைச் சீவந் முத்தன் என்றும், திடப் பிரஞ்ஞன் என்றும், அதி வர்ணச்சிரமி என்றும், குணாதீதன் என்றும், பகவற் பத்தன் என்றும், பிரஹ்மணன் என்றும், வாசிட்டம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன.

சகலரும் இந்தத் தத்துவங்களை விசாரம் பண்ணி மோக்ஷம் அடையக் கடவர்.

நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளை முற்பிற்பு.

(இ—ள்.) இப்படி - இவ் வாறு, தாம் பிரஹ்மமே என்றும் - தமது ஸ்வரூபம் பிரஹ்ம ஸ்வரூபமே எனவும், மற்றை முப் பத் தைந்து தத்துவங்களும்-(மாயா காரிய மாகிய) ஏனை முப் பத் தைந்து தத்துவங்களும், தமக்கு - (பிரஹ்ம ஸ்வரூப மாகிய) நமக்கு, அந்நியம் என்றும் - வே ருய் (மித்தை யாகத் தோற்றுகின்றன) எனவும், பிரித்து - (முப் பத் தாறு தத்துவங்களின் இயற்கையை விசாரித்து) வேறு படுத்தி, அறியாத - (குருவின் உபதேசத்தால்) அபரோக்ஷ ஞானம் அற்ற, அவிவேகிகள் - விவேகம் இல்லாத மூடர்கள், அஹம் காரக் கிரந்தியினால் - நான் என்று அபிமானம் செய்யும் முடிச்சால், புத்திர தார ஆதிகள் - புத்திரன் மனைவி முதலி

யோர், தபிக்கின்றதை - தாபம் அடைகின்றதை, தாம் - நாம், தபிக்கின்றோம் - தாபப்படுகின்றோம், என்கிற - என உண்டா கின்ற, மூட காம் போல - அறி வற்ற செய்கை போல, இந்த இரு பத் தெட்டின் உடைய தொழில்களையும் - இப் பொழுது கூறிய ஸ்தூல ரூக்ஷ காரண சரீர ஜீவனது இரு பத் தெட்டித் தொழில்களையும், தம் - ஆத்மாவினது, தொழில் - செய்கை யாம், என்று மயங்குகின்றபடியினால் - (ஸ்வரூப அத்தியாசம், சம்பந்த அத்தியாசம், தர்ம அத்தியாசம், தர்மி அத்தியாசம், அந்யோந்ய அத்தியாசம், அந்யதா அத்தியாசம், மித்தையா அத்தியாசம், சத்திய அத்தியாசம், இதா அத்தியாசம், இதரோதா அத்தியாசம், சோபாதிக அத்தியாசம், நிருபாதிக அத்தியாசம், ஆதியான பிராந்தியினால்) எனக் கலங்குகின்றபடியினால், இந்த இரு பத் தெட்டினாலும் - இப் பொழுது கூறிய ஸ்தூல ரூக்ஷ காரண சரீர ஜீவரூப, இரு பத் தெட்டித் தத்துவங்களினாலும், ஆர்ச்சிக்கப் பட்ட - சம்பாதிக்கப்பட்ட, புண்ணிய பாவங்களினால் - புண்ணிய பாப (மிசிர) கர்மங்களினால், கட்டுப்பட்டு - பந்திக்கப்பட்டு, அந்தக் கர்மத்தின்படியே - அந்த அந்தக் கர்மங்கட்குத் தக்கபடி, ஜநந மரண ஆதி சம்சாரங்களிலே அடிபடுகிறோம் - பிறப்பு இறப்பு முதலிய குடும்பப் படுகுழியில் கிடந்து வருந்துகின்றோம், என்று - என, மயங்குவர் - (ஜீவர்கள்) கலக்கம் அடைவார்கள்.

தான் பிரஹ்மம் என்றும் - (ஆத்மா வாகிய) தனது ஸ்வரூபம் பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் என்றும், மற்றை முப் பத் தைந்தும் - ஏனை முப் பத் தைந்து தத்துவங்களும், தான் அல்ல - பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் அல்ல, என்றும் - எனவும், தெளிந்த விவேகி யானவன் - (அசேஷ சாஸ்திர பாண்டித்தியமும், ஆத்ம ஞானமும் உடைய ஆசாரியர் உபதேசத்தால்) அபரோக்ஷ ஞானம் அடைந்த ஞானி யானவன், அஹம் காரக் கிரந்தி யற்றபடியினாலே - நான் என்னும் அபிமான முடிச்ச நீங்கியபடியால், இந்த இரு பத் தெட்டின் தொழில்களை

யும், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீர ஜீவனது, இரு பத் தெட்டுத் தத்துவ, (கர்த்தா ரூபத்தால்) செய்யும் தொழில்களையும், நான் செய்ய இல்லை என்றும் - ஆத்மா செய்ய இல்லை எனவும், இந்த இரு பத் தெட்டும் புசிக்கின்றதை - இப் பொழுது கூறிய இரு பத் தெட்டுத் தத்துவ, (போக்தா ரூபத்தால்) புசிக்கின்றதை, நான் புசிக்க இல்லை என்றும் - ஆத்மா புசிக்க இல்லை எனவும், திடப் படத் தேறி - அதிடம் இன்றித் தெளிந்து, மயக்கம் அற்று இருக்கின்றபடியால் - பிராந்தி நீங்கி யிருக்கின்ற காரணத்தால், இந்த இரு பத் தெட்டினாலும் - இந்த இரு பத் தெட்டுத் தத்துவங்களினாலும், ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட - சம்பாதிக்கப்பட்ட, புண்ணிய பாபங்களினின்றும் - புண்ணிய பாப (மிசிர) கர்மங்களினின்றும், விடுபட்டு - நிவிர்த்தி யடைந்து, கர்மம் இல்லாத படியினால் - (சஞ்சித ஆகாமிய) கர்மம் இல்லாதபடியினால், ஜந மரண ஆதி சம்சாரம் இல்லாமல் - பிறப்பு இறப்பு முதலிய கட்டு இன்றி, முத்தன் ஆய் - விடுபட்டவன் ஆய், பிரஹ்மம் மாத்திரம் ஆகவே இருப்பன் - பிரஹ்ம (ஸ்வரூபம்) மாத்திரம் ஆக (ஜீவந் முத்தன்) ஆக இருப்பன், இவனை - இவ் வாறு அத்தியாசம் விடுபட்ட ஞானியை, ஜீவந் முத்தன் என்றும் - சரீரத்தோடு கூடிச் சிவத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே விடுபட்டவன் எனவும், திடப் பிரக்ஞன் எனவும் - ஞானம் திடம் ஆனவன் எனவும், அதி வர்ண ஆசிரமி என்றும் - வர்ண ஆசிரமங்களைக் கடந்தவன் எனவும், குண அதீதன் என்றும் - (சத்துவராஜஸ் தமஸ் என்னும்) முக் குணங்களையும் கடந்தவன் எனவும், பகவத் பத்தன் என்றும் - பகவா (ஹக்ய கிருஷ்ண பரமாத்மாவி) னிடத்தில் (காயிக வாசிக மாநசிக) பத்தி யுடையவன் எனவும், பிராஹ்மணன் என்றும் - (பிரஹ்மத்தினை உணர்ந்த) பிராஹ்மணன் எனவும், வாசிப்ட முதலிய சாஸ்திரங்கள் - (ஆறு வகை யாக) வாசிப்டம், பகவத் கீதை, ஜீவந் முக்தி விவேகம், சூத் சம்ஹிதை, என்பன ஆதி தூல்கள் (விரி வாக), முறையிடுகின்றன - கதறுகின்றன.

சகலரும் - (உத்தம மத்திம அதம மாய் உள்ள) எல்லா அதிகாரிகளும், இந்தத் தத்துவங்களை - இப் பொழுது கூறிய (முப் பத்தாறு) தத்துவங்களையும் லக்ஷணப் பிரமாணங்களின் வாய் லாக, விசாரம் பண்ணி - (அபரோக்ஷ ஞான வாய் லாய்ப்) பேதம் உணர்ந்து, மோக்ஷம் அடையக் கடவர் - (அநர்த்த நிவிர்த்தி ஆநந்தப் பிராப்தி ரூப ஜீவந் முக்தி விதேக முக்தி யாகிய) மோக்ஷம் சேரக் கடவர்கள் (எ-று).

அத்தியாசம் ஆவன:—

வேதாந்த சூடாமணி - திருசிய விவேகம். கவி 87.

பற்றியவார் மாப்பதிபிம் பித்திடுத றுளே
பதிபிம்போ பாதியாம் புத்திகத மாய,
முற்றுகு துக்கங்க ளுயிர் துகர்தல் போல
முயலுதலே யத்தியா சோபாதி யாகு,
முற்றவத்தி யாசவிலக் கணமாம்வே றென்றி
லொன்றினது புத்தியிப்பி வெள்ளியது போல,
மற்றதுநால் வகைப்படுமால் மித்தையுட னிதர
மற்றிதரே தாஞ்சத்தி யங்களினு லன்றே.

மேற்படி கவி 88.

நெருப்பினொடு புணர்ச்சியாற் புணர்கழற்சி வரல்போ
னித்தமுறு மாந்மசந் நிதியதனின் முறையே,
சரிப்பினொடு காண்டனின் வறலறிதல் வரலாற்
றஞ்ஞால மெய்மித்தி யாத்தியா சந்தா,
னிருப்பருமிந் தியங்களே யிதராத்தி யாச
மிதரேத ராத்தியா சங்கரண மாகுந்,
தரிப்பரிய மூலவகந் காரமது தானே
சத்தியாத் தியாசமெனச் சாற்றுவர்தக் கவரே.

னின் தோற்றம் அர்த்த அத்தியாசம் ஆம். (9) பரோக்ஷ ஞானம் - அபரோக்ஷ ஞானம் எனவும் இரு வகைத் தாம். பரோக்ஷ ஞான அத்தியாசம் ஆவது:- நெருப் பின்றிய இடத்தில் நெருப்பின் அதுமிதி ரூபப் பிராந்தி ஞானமும், வஞ்சகன் உரையால் உண்டா கின்ற நெருப்பின் சாப்த போதப் பிராந்தி ஞானமும், பரோக்ஷ ஞான அத்தியாசம் ஆம். அபரோக்ஷ ஞான அத்தியாசம் ஆவது:- சுக்தி ரஜதம் ரஜ்ஜு சர்ப்பம் முதலிய இடங்களில் உண்டாம் பிராந்தி ஞானம் அபரோக்ஷ ஞான அத்தியாசம் ஆம். (10) பரோக்ஷ அர்த்தம் - அபரோக்ஷ அர்த்தம் எனவும் இரு வகைத் தாம். பரோக்ஷ அர்த்த அத்தியாசம் ஆவது:- நெருப் பின்றிய இடத்தில் நெருப்பும், வஞ்சகன் உரையால் சாப்தப் பொருளும், பரோக்ஷ அர்த்த அத்தி யாசம் ஆம். அபரோக்ஷ அர்த்த அத்தியாசம் ஆவது:- சுக்தி ரஜதம் ரஜ்ஜு சர்ப்பம் முதலியன அபரோக்ஷ அர்த்த அத்தியாசம் ஆம். (11) அநாதி - ஆதி எனவும் இரு வகைத் தாம். அநாதி அத்தியா சம் ஆவது:- அநாதி யான அஞ்ஞானத்தின் அத்தியாசம், அநாதி அத்தியாசம் ஆம். அநாதி அஞ்ஞான அத்தியாசத்தின்கண், சுத்த சேதரத்தினோடு கூட அஞ்ஞான அநாதி சம்பந்தத்தில், அஞ்ஞானமே உபாதானமும், நிமித்தமும் ஆம். எதனால் எனின், ரையாயிக்ரக ளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சமவாயம் முதலியன போன்று அஞ்ஞா நமும் ஸ்வ பர நிர்வாகம் ஆகலின். ஆதி அத்தியாசம் ஆவது:- ரஜதாதிகளும், அகங்காராதிகளும், ஆகியவற்றின் அத்தியாசம், ஆதி அத்தியாசம் ஆம். இதனைச் சாதி அத்தியாசம் என்றும் கூறுவர். சாதி ஆதி என்பன ஒரு பொருளன.

ஆசாரியர் உபதேசம் - மகா உபநிஷத் 5-வது அத்தியாயம் 104-105-வது மந்திரங்கள் கூறுகின்றன:

आदौ शमदमप्रायैर्गुणैः शिष्यं विरोधयेत् ।
पश्चात्सर्वमिदं ब्रह्म शुद्धस्त्वमिति बोधयेत् ॥ १०४ ॥

ब्रह्मस्यार्थं प्रबुद्धस्य सर्वं ब्रह्मेति यो वदेत् ।

महानरकजालेषु स तेन विनियोजितः ॥ १०५ ॥

வாசிட்டம் 4-வது திதிப் பிரகாணம் 4-வது தாசூரன் கதை 12-வது கவி.

“இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமீ யென்னல் வேண்டும், வியப்புறவா சையிலுழல்வார்க் கிவ்வா ரோதின் மீளாத தீநாகில் வீழ்த்த தாகும்,” (12) என்று, முதலில் சிஷ்யனது குணங்களைப் பரீக்ஷித்துப், பின்னர் சர்வம் பிரஹ்மம் என உபதேசிக்க வேண்டும் எனவும், பாதி உணர்ந்த அஞ்ஞானுக்குச் சர்வம் பிரஹ்மம் என உபதேசிப்பவர் மகா நரகக் கூட்டங்களில் அவனைத் தள்ளியவர் ஆகின்றார் எனவும் கூறுகின்றது.

ஆகலின், அசேஷ சாஸ்திர (குறை விலா தூல்) பாண்டித்திய மும், ஆத்ம ஞானமும் உடையவர் குரு வாக வேண்டும் என்று விரி வரை செய்யப்பட்டது, என உணர்க.

1. ஜீவந் முக்தன், 2. தீடப் பிராக்ஞன், 3. அதி வர்ணசிரமீ, 4. துணுதீதன், 5. பகவத் பக்தன், 6. பிராஹ்மணன் என அறு வருக்தம் உதாஹம்.

1. ஜீவந் முக்தன்.

வாசிட்டம் 3-வது உத்பத்திப் பிரகாணம் 1-வது (ஞாந) விண்மகன் கதை.

மிகவருகா மாதிகளாம் லிகாரமடைந் தும்விண்போன் மிக நொய் தானோர், அகமெனலின் நிச்செயல்கள் செய்தாலுந் தவிர்த்தாலு மழுத்த மற்றோர், சகநெறிகள் செய்திடினு மந்நியர் போற் கண்டுஞ்ஞிர் தன்மை சான்றோர், திகழ்மருமு கினைவுமிருந் துஞ்சிறிது மில்லாதோர் சீவந் முத்தர்.

(37)

துக்கசகல் களிலமிழ்ந்தி மிதவாத புந்திலை சபாவ மாறோர்,
புக்கசமுத் தியினனவாய் நவலின்றி வாதனைதீர் போத முற்றோர்,
மிக்கசம மாயுலகால் வெருளாம லுலகினையும் வெருட்டா மேலோர்,
சிக்கறநன் னினைவிருந்து நினைவிலா தவரிவரே சீவர் முத்தர். (38)

வாசிட்டம் 5-வது உபசாந்திப் பிரகாசனம் 2-வது புண்ணிய
பாவநீ கதை.

சூழுறு மின்ப துன்பப் தொடர்வுறி லொருகா லத்தும்,
மாழுதன் மிதத்த லில்லா வவர்களே சீவர் முத்தர்,
கேழுயர் மகிழ்ச்சி யச்சஞ் சினமின்மை பொறாமை கேதம்,
மூழுறு மிவற்றை நோக்கா ளுளத்தினர் சீவர் முத்தர். (20)

மேற்படி மேற்படி 9-வது வீத கவ்வியன் கதை.

செப்பியவத் திறகின்று மற்றொன் றின்றிச் சீவத்தன் மையைச்
சோர்ச் சீவர் முத்தர், இப்புலியிற் றெழிலெல்லாஞ் செய்க தீர்க
வீன்பவுணர் வன்செய்கை யியற்றி னாலுந், தப்பறவே விட்டாலுந்
தொழில்க டம்மாற் றருபயன்க ளொருசிறிதுந் தாக்க மாட்டா,
மைப்புயல்கள் பலவிதமா யெழுந்த போதும் வாநகத்திற் பற்றாத
வகையே போல. (13)

அன்றியே யதுதனையுந் தீர நீக்கி யறிபொருளின் முடிவான
வறிவாற் றுன்னி, ஒன்றுமுப சாந்தனாய் பளிங்கு போலுள்
ளொளிமேவிச் சீவனொரு மித்து நிற்பன், நன்றுணர்சிற் சுகராகிப்
பெரியோ, ராகி ஞாநபா ராய்ப்பாம நன்றாய் பெற்றோர், நின்
றசைவார் புறத்தின்மயிற் பீலி போல நிலைகலங்கார் மேருவைப்போ
னெஞ்சி னுள்ளே. (14)

பண்டத்திற் பற்றின்மை யாலே சித்தம் பயிற்சாந்தி முத்தி
தரும் பகர்ந்த முத்தி, பிண்டத்தோ டிருந்தாலு மிராவிட் டாலும்
பேறாகும் பற்றறுத்த பெரியோர்க் கென்பர், மண்டுற்ற சேயமற
வாழ்வோ ரின்பம் வருஞ்சீவர் முத்தராம் வளர்நே யத்தால்,
தொண்டுற்று வாழுமவர் பந்த முற்றோர் சொன்னமூன் றுமவனே
தூய முத்தன். (24)

வருதொழிலின் விருப்புறான் வத்த மாந வழிகில்லான்
சென்றவற்றை மறத்தி னெண்ணன், கருமமுழு வதுமியற்றுந்
தொடர்பந் தத்திற் கலந்தவர்பான் மரம்பற்றான் கவலை கூடான்,
மருவியவோர் பத்தர்பாற் பத்தனாகும் வஞ்சகர்பால் வஞ்சனும்
வாலர் தம்பால், பருவமுறா வாலனும் விருத்த ரானோர் பால்
விருத்த னாத்தீரர் பாலு மாங்கே. (25)

விடலைபால் விடலையார் துயருந் றோர்பால் வெந்துயர முறு
நிலைமை விடாத புந்தி, திடமுளதா மாநந்த கிறைந்து தோன்றுந்
செவ்வியனும் புண்ணியர்தஞ் சிறப்பே செய்யும், மடமையிலா
வறிஞனாந் தெளிந்தோ னொரு மதராமுள னாந்தீர மரமில் லோனும்,
சுடர்குளிரின் மதிசருகி லெரிசீழ் நோக்கிற் றுளங்குவிய வான்சீவர்
முத்தன் னாயோன். (26)

5-வது உபசாந்திப் பிரகாசனம், ஜகாச கமநாதி அபாவ நிருபணம்.

அபாவமே பற்றலபா வம்பா வித்த லாய்ந்துண்மைப் பொருள்
காண்டன் மரமாய் வென்பர், சபாவமா மனைத்தையுமுள் ளகற்றிச்
சீதச் சுகைபோலு மிவ்விதய நடக்கு மென்னில், தவாததொழி
லுற்றாலு மந்தச் சித்தந் தன்வடிவி லாததெனச் சாற்றுங் கண்டாய்,
சுவான்மறுசந் மந்தருவா தனைதூன் னாதோர் குலாலவட்டம்
போற்றிரிவர் குறைவின் முத்தர். (26)

வறுத்தலிதை யொப்பாகி யின்ப மின்றி மறுசந மற்றவா
தனைசேர்ந் துள்ளோர், ஒறுத்தலிடர் தீர்சீவந் முத்த ராகு
முண்மையுரு வடைந்தமந முடையோ ரன்னார், நிறுத்துணர்நூ
நக்கரையுற் றவரு மன்னார் நெஞ்சமிலா தவரன்னார் நிமல மாகப்,
பொறுத்தவுட னீங்கிலா காச ரூபம் பொருந்தினரன் னொன்று
புகல்வ ரன்றே. (27)

என்பன . ஆதிச் செய்யுட்களில், வாசிட்டத்தில், சீவந்
முத்தன் இலக்கணம் கூறி யிருப்பதனைக் கொள்க.

தேஜோ பிந்து உபநிஷத்தின் நான் காவது அத்தியாயத்திலும்,
மகோபநிஷத் முத லாவது அத்தியாயத்திலும், ஜீவந் முத்தன்
லக்ஷணம் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

2. தீடப் பிரக்ஞனது லக்ஷணம்.

பகவந் சீதை 2-வது அத்தியாயம்.

“இவ்வகை யவனை நின்றோ ரெவ்வகை யுரைப்ப ரந்தச்,
செய்வகை யிலாதோன் செய்யுஞ் செயல்களென் செப்பு
மாறென், மெய்வகை யருள்செய் கென்ன விண்ணையே முதலாக்
கொண்ட, வைவகைப் பொருளு மீன்ற வவனிலை யருளிச்
செய்வான். (48)

அறிவினிற் றன்னு விற்புற் றனைத்தவா வினையு நீக்கி,
வெறிதரு வெகுளி காம மயக்கநீத் தின்ப துன்பம்,
வறிதெழு பெர்முதில் வாட்ட மகிழ்ச்சியென் றிவையு மாய்த்துப்,
பொறிதரு புகழுந் திங்கும் போற்றல்போற் றுமை போக்கி. (49)

ஆமைதன் னுறுப்போ ரைந்துந் தன்னுளே யடக்கு மாபோற்,
நீமைசெய் புலன்க னோந்துந் தன்னுளே செறியச் சேர்த்தி,
வாய்மையு னிகழு மின்னே வழுத்தவும் படுகின் றானுற், றாய்மை
செய் தெவையு நாளுஞ் சொல்லுவ தவன்றன் சொல்லாம். (50)

குறையுமாப் பிணிப்புற் றுலுங் கொண்டலிப் புலன்க
ளெண்ணி, லறைகட லனைய நெஞ்சத் தவாவறா னறிவி
னில்லான், மறைமொழி பலவு மோதி யடக்குவான் மநத்தை
வாங்கிப், பொறைகெடப் புலன்க னோந்தும் பொறியிலே புகட்டுந்
கண்டாய். (51)

ஆதலாற் புலன்க னோந்து மடக்கரி தடங்கா தாகில்,
தீதிலாக் கருத்துந் தீய வவற்றிலே செல்லுஞ் சென்றான்,
காதலாற் புகைந்து வெய்ய காமமாய்க் கொளுந்திக் காம,
மேய்தலா காமை தீய வெகுளியா யெரியு மன்றே. (52)

எரிநிகர் வெகுளி பொங்க மயக்கம்வந் தெய்து மெய்தத்,
தெரிபவை சிதையு முள்ளந் தெரிந்தவை சிதைந்த போதே,
யுரியதன் னுணர்வு மாயு முணர்வுமாய்ந் தொழிந்த வாறே,
யரியவென் றறிஞர் பேசு மனைத்துமாய்ந் தொழியு மன்றே. (53)

வேண்டல்வேண் டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்க ளாலே,
மாண்டபேர் கங்க டும்ப்பான் மநக்கலங் குறன்மற் றத்தா,
நீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லே யின்றிப்,
பூண்டோய் கீங்கு கீங்கப் புலனிலை கிற்கு மன்றே. (54)

அடுத்தலைம் புலன்செ யாதார்க் கறிவில்லை யறிவின் றாக,
விடுத்தமெய் யுணர்வின் றுமான் மெய்யுணர் வில்லை யாகிற்,
றொடுத்தபின் சித்த சாந்தி தோன்றிடா ததுதோன் றுதே,
லெடுத்தநல் விற்பந் தானு மில்லையே யிசைக்க வேண்டா. (55)

ஆறுசெல் பொருள்க டுய்க்கு மைம்புல னுக்கும் பின்னே,
காரொடர் நெஞ்ச மந்தப் புலன்றனைக் கலக்கு மாங்கே,
யூறிய கடலு ளோடு கலத்தினை யுடன்செல் காற்றே,
வேறுசெய் தறைந்து மாய்த்து வீழ்த்துமா போல வேயாம். (56)

யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மிருன்போற் காணு,
வோதரு ஞாநி யத்தை யுளங்கையிற்-கணிபோற் காணும்,
யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மென்றுங் காணுங்,
காதலின் ஞாநி யத்தைக் கண்ணினுற் றெரியக் காணான். (57)

நீரின னிறைந்து நின்ற கடலிலே நெறிமேற் கொண்டு,
நீரின னிறைந்த வாறு வீழ்ந்ததா னிறைவு ருது,
தேரின யதுபோ லாசை செறிந்தவர் திறமே நோக்கிச்,
சாருமா லாகி லத்தா லவர்களுஞ் சலித்தல் செய்யார். (58)

யானென தென்ப தின்றி யெவ்வகைப் பொருளும் விட்டான்,
ருனெனச் சரிக்கின் ருன்யா ரவனையே யடையுஞ் சாந்தி,
யினம தடையா ரித்தை யடைந்தவ ரிறக்கு மப்போ,
தேனுமீ தடைவாரென்னை யெய்துவார் பிறவி யெய்தார்.” என(59)

சம்ஸ்கிருதத்தில், 2-வது சாங்கிய யோக அத்தியாயம், 54-வது
கலோகம் முதல் 72-வது கலோகம் வரை 19 கலோகம் உள்ளன.

54. “கேசவ! ஞானம் நிலைத்துச் சமாதியில் நிற்பவனை எவ்
வாறு சொல்வது? ஞானம் நிலைத்தவன் எவ் வாறு பேசுவான்?
எவ் வாறு இருப்பான்? எவ் வாறு நடப்பான்?

55. பார்த்த! தானாக ஆத்மாவினிடத்தே சந்தோஷித்
திருப்பவனும், மரத்தில் உள்ள சகல ஆசைகளையும் (எவன்) எப்
பொழுது தள்ளி விடுகின்றானோ? அப் பொழுது (அவன்) ஞானம்
நிலைத்தவன் எனப்படுகின்றான்.

56. துக்கங்களில் நொந்திடாத மரத்தினனும், சுக்கங்களில்
ஆசை யற்றவனும், (பொருள்களின் மேல்) பற்றும், பயமும்,
கோபமும், நீங்கப் பெற்றவனும் இருப்பவன், நிலைத்த ஞானம்
உடையவன். முகிவன் எனப்படுகின்றான்.

57. எவன் எங்கும் பற்றில்லாதவனும், நல்லதும், தீயதும்
ஆனவற்றைப் பெற்றுச் சந்தோஷமும், வெறுப்பும், கொள்வ
தில்லையோ, அவ னுடைய ஞானம் நிலை பெற்றது.

58. ஆமை (தன்) அவயவங்களை, எல்லாப் பக்கங்களி
னின்றும் (உள்ளே) அடக்கும் ஆறு போல், இவன் எப் பொழுது
விஷயங்ளினின்றும் இத்திரியங்களை அடக்குகின்றானோ, (அப்
போது) அவ னுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

59. உண் வில்லாத மனிதனுக்கு ஆசையைத் தவிர விஷயங்
கள் ஒழிகின்றன. பரம் பொருளைக் கண்ட பின்பு இவ னுடைய
ஆசையும் ஒழிகின்றது.

60. ஏ னெனில், புத்தி சாலி யான புருஷன் (தன் இத்திரியங்
களை அடக்க) முயல்கின்றன னாயினும், கௌர்தேய! கொந்தளித்
கும் இயல்பை யுடைய இத்திரியங்கள் மறைத வலியக் கவர்த்து
கொண்டு போகின்றன.

61. (அவன்) அவற்றை யெல்லாம் அடக்கி, என் னிடத்தில்
ஈடுபட்டவனும் அமைந்திருக்க வேண்டும். இத்திரியங்கள் எவ்
னுக்குத் (தன்) வசத்தில் இருக்கின்றனவோ, அவனுக்கு ஞானம்
நிலைத்தது.

62. விஷயங்களை நனைக்கும் புருஷனுக்கு, அவற்றின் மேல்
பற்று உண்டாகின்றது. பற்றி னின்றும் ஆசை உண்டாகின்றது,
ஆசையி னின்றும் கோபம் உண்டாகின்றது.

63. கோபத்தினின்று மயக்கமும், மயக்கத்தினின்று நினை
வுத் தவறும், நினைவுத் தவறினின்றும் அறிவுக் கேடும் உண்டா
கின்றது. அறிவு கெடுதலால் (ஒருவன்) முற்றும் கெட்டும்
போகின்றான்.

64. அந்தக் தரணம் அடங்கியவனோ, விருப்பு வெறுப்புக்கள் கீங்கப் பெற்றுத், தனக்கு அடங்கி நிற்கும் இந்திரியங்களால் விஷயங்களிற் சென்று (மரத்) தெளிவைப் பெறுகின்றான்.

65. தெளிவுள்ள வழி இவனுடைய துன்பங்கட் கெல்லாம் சுழிவு பிறக்கின்றது. ஏனெனில், மரத் தெளிந்தவனுக்குப் புத்தி விரைவாக நிலைத்து நிற்கின்றது.

66. ஒரு நிலை யில்லாதவனுக்கு, ஞானம் உண்டாவ தில்லை. ஒரு நிலை யில்லாதவனுக்கு, (ஆத்ம) த்யானமும் உண்டாவ தில்லை. (ஆத்ம) த்யானம் இல்லாதவனுக்கு, ஒழிபும் உண்டாவ தில்லை. ஒழிபற்றவனுக்குச், சுகம் ஏது?

67. ஏனெனில், எந்த மரம் ஆனது (விஷயங்களில்) திரிகின்ற இந்திரியங்களைப் பின் தொடர்கின்றதோ, அது, ஜலத்திலே பம்பலைக் காற்று (அடித்துக் கொண்டு போவது) போல, இவனுடைய அறிவை தவிர்த்து கொண்டு போகின்றது.

68. ஆதலால், உயர் தோளாய்! எவனுடைய இந்திரியங்கள், இந்திரிய விஷயங்களினின்றும் முழுதும் அடக்கப்பட்டனவோ, அவனுடைய ஞானம் நிலைத்தது.

69. எது, பிராணிகட் கெல்லாம் இரவோ, அதில், அடக்கம் உள்ளவன் விழித்திருக்கிறான். எதில், பிராணிகள் விழித்திருக்கின்றனவோ, அது, (உண்மையைக் காணும்) முகிவனுக்கு இரவு.

70. (தானே) எப் புறமும் கீரம்பியதாய் (த், தன்) நிலைமாறாது நிற்கும் சமுத்திரத்தை, (நதியின்) ஜலங்கள், எவ்வாறு புகுகின்றனவோ, அவ்வாறே, ஆசைகள் எல்லாம், எவனைப் புகுகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை அடைகிறான். காமத்தை விரும்புகிறவன் (அதனை அடைவது) இல்லை.

71. எந்தப் புருஷன் சகல காமங்களையும் விட்டுப் பற்றற்றவனாய், அஹம் கார மம காரங்கள் இல்லாதவனாய்த் திரிகின்றானோ, அவன் சித்தியைப் பெறுகின்றான்.

72. ஏ பார்த்த! இது பிரஹ்மத்தினைப் பற்றிய நிலை, இதனை அடைந்து (ஒருவனும்) டயங்க மாட்டான். (ஒருவன்) முதுமைப் பருவத்திலும் இதிலே நின்று பிரஹ்மாநந்தத்தினை அடைகின்றான்."

என்று திடப் பிரக்ஞைது லக்ஷணத்தைப் பகவற் கீதையில் பகவான் அர்ஜுனுக்குக் கூறியிருக்கின்றார்.

3. அதிவர்ண ஆசிரமி.

3. சூத சம் ஹிதை, முக்தி கண்டம் - மோசகப் பிரதாந கதநம் 5-வது அத்தியாயம்.

32. "எந்த மரிதன் தனது வர்ண ஆசிரமங்களைத் தாண்டி ஆத்மாவிலேயே இருக்கின்றானோ, அவனை அதிவர்ண ஆசிரமி என்று எல்லா வேதங்களையும் உணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

33 + 34. (சொல்லப்பட்ட அதிவர்ண சிரமியின் அதுபவமும் விவரிக்கப்படுகிறது) ஆத்மா தேகம் அன்று, இந்திரியம் அன்று, பிராணன் அன்று, மரஸ் அன்று, புத்தியும் அன்று. அஹங்காரமும் அன்று, சித்தமும் அன்று, மாயையும் அன்று, மேலும், ஆகாச ஆகி ஜகத்தும் அன்று, கர்த்தா அன்று, போக்தா அன்று, புஜிக்கிறவனும் அன்று, (ஆனால்) உண்மையில் சித்தாயும், சதாநந்தமாயு மிருக்கிற பிரஹ்மமே (யாவன்).

14. அதிவர்ண ஆசிரமி எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் குருவாவான், நான் எவ் விதம் ஒருவருக்கும் சிஷ்யன் ஆகிற தில்லையோ, அப்படியே அவன், ஒருவனுக்கும் சிஷ்யன் ஆகிற தில்லை.

15. அதிவர்ண ஆசிரமி குருக்களுக் கெல்லாம் குரு என்று சொல்லப்படுகிறான். அவனுக்குச் சமமாக வாவது, மேலாக வாவது இந்த லோகத்தில் ஒருவரும் இல்லை என்பதில் சந்தேகம் இல்லை” எனக் கூறுகின்றது.

நாரத பரிவிராஜக உபநிஷத் 6-வது உபதேசம் 9-வது மந்திரம் முதல் 13-வது மந்திரம் வரை கூறுகின்றது.

“எவன் சரீர இந்திரியாதிகள் இன்றிய சர்வ சாக்ஷியாய், பாரமார்த்திக ஞான முடைய தாய், சுக ஆத்மா வாய், ஸ்வயம் பிரபையாய் உள்ள, 9. பர தத்துவத்தை அறிகின்றனனோ, அவன் அதிவர்ணாசிரமி ஆவன். வர்ணாசிரமம் முதலியன மாயையால் தேகத்தில் கற்பிக்கப்பட்டன. 10. போத ரூப ஆத்மா வாகிய எனக்கு அவை எப் பொழுதும் இல்லை என எவன் வேதாந்தங்களால் அறிகின்றனனோ, அவன் அதிவர்ணாசிரமி ஆவன். 11. எவனுக்குத் தனது ஆத்ம தரிசுத்தினால், வர்ணாசிரம ஆசாரம் கழன்றதோ, அவன் வர்ணங்களை, ஆசிரமங்களை, எல்லாவற்றையும் கடந்து தனது ஆத்மாவின் னிடத்தில் நிலைத்திருக்கின்றான். 12. எந்தப் புருஷன் தன் வர்ணங்களையும், ஆசிரமங்களையும், கடந்து ஆத்மாவின் னிடத்தில் இருக்கின்றனனோ, அவன் அதிவர்ணாசிரமி எனச் சர்வ வேதாந்தங்களையும் உணர்ந்தவர்களால் கூறப்படுகின்றது. 13.” என்று கூறுகின்றது.

ஆசிரம உபநிஷத், ஆசிரமங்கள் 16 எனக் கூறுகின்றது.

ஆசிரமங்கள், பிரஹ்மச்சாரி ஆசிரமம் நான்கு. 1. காயத்திரன். 2. பிராஹ்மணன். 3. பிராஜாபத்யன். 4. பிருஹன் என ஆவன.

கிரகஸ்த ஆசிரமம் நான்கு. 1. வார்த்தாக விருத்தி. 2. சாலீக விருத்தி. 3. யாயாவரா. 4. கோர சர்யாசிகா என ஆவன.

வாஸ்பிரஸ்த ஆசிரமம் நான்கு. 1. வைகாசகன். 2. உடும்பன். 3. பாலகில்யன். 4. பேனபர் என ஆவன.

சர்யாச ஆசிரமம் நான்கு. 1. குடசகன். 2. பகதகன். 3. ஹம்சன். 4. பரமஹம்சன் என ஆம்.

4. குணாதீதன் லக்ஷணம்.

பகவந் கீதை 14. குணாதீத அந்நியாயம்.

19. “கண்ணிய வலகிற் கடப்பரி தாய குணங்கண்மூன் றையுங்கடந் துயர்ந்த, புண்ணிய ரியல்புங் கடந்து நெறியுங் குறியையும் புண்றரு ளென்ன, வெண்ணிய வுலகு முலகில்வா முயிரு மிருவினை யாக்கையு மாகப், பண்ணியு மழித்து மேவினை யாடும் பரமன்வே நிவ்வகை பணிப்பான்.

20. வாய்மைய வல்லாக் குணமவை மூன்றின் காரிய மாய் வருகின்ற, தூய்மையுந் தொழிலு மயக்கமு மென்று சொல்லிய துறையிவை மூன்றுஞ், சேய்மைய வென்று பெறாதபோ தவாவல் பெற்றபோ திறங்கல்செய் யாதா, ஞாய்நொது மலன்போற் குணங் களோ டிருந்தே யவற்றினுந் சலித்திடா னன்றே.

21. மாநமவ மாநமவரு மின்பமிடர் மண்பொன், ஞானமகிழ் வப்பிரிய மன்பர்ப்பகை யானோ, ஞானவுரை யோடுபுக முற்றபொழு தொப்பா, னின்முது கின்றகுண மானவையி கந்தான்.

22. இப்பரிசி ஞல்வருகு ணங்களை யி கந்தே, மெய்ப்பருவ மாயபெரு வீடுபெறு கிற்பா, ரெப்பரிசி ஞலுமிடை யின்றியெழு மன்பா, லொப்பவரி லாதவெனை யுன்னுமவர் கண்டாய்.

23. ஒழியா தென்று மியாவற்கு மியானே யுணர்த்தி வருத
லாற், கிழியா வறிவுக் கொடவீடுங் கேடி லின்ப மானதுவு,
மழியா வறமு மென்னுள்ளே யுளவா காவின் றனவென்றான்,
சுழியா நின்ற பெருவெள்ளத் திடையே பண்டு துயில்
கொண்டான்.” என.

சுமீல்கிருதத்தில் 21 சுலோக முதல், 27-வது சுலோகம் வரை
7 சுலோகங்கள் உள்ளன.

21. “பிரபுவே! இந்த முக் குணங்களையும் கடந்து நிற்பவன்
என்ன அடையாளங்கள் உள்ளவன் ஆகின்றான்? என்ன ஒழுக்கம்
உள்ளவன், மேலும், எவ் வாறு இந்த முக் குணங்களையும் கடந்து
விடுகின்றான்?

22. பாண்டவ! விளக்கம், முயற்சி, மயக்கம், என வந்த
வற்றை (அவன்) வெறுப்ப தில்லை, போனவற்றை விரும்புவ தில்லை.

23. எவன், உதாசினன் போல வீற்றிருப்பவ னாய்க், குணங்
களால் அசைக்கப் பெறுவ தில்லையோ, எவன், “குணங்கள் செய்
கின்றன” என்றே உறுதி யாக நிற்கின்றானோ, அசைவ தில்லையோ,
(அவன் குணங்களைக் கடந்தவன்).

24+25. இவன் இன்ப துன்பங்களைச் சம மாகக் கொண்ட
வன், தன்னிடத்து வாழ்பவன், மண்ணைக் கட்டி, கல், தங்கம்,
பிரிய அப்பிரியங்கள் என்பவற்றைச் சம மாகக் கொண்டவன்,
ஞாநம் உள்ளவன், இகழ்ச்சியையும், தற் புகழ்ச்சியையுஞ் சம மாகக்
கொண்டவன், மாந அவமாநங்களில் ஒப்ப நிற்பவ னாய், நண்பர்
பகைவாறு பக்கத்தினும் ஒப்ப நிற்பவ னாய், எல்லா முயற்சிகளையும்
துறக்கின்ற அவன். “குணதீதன்” எனப் படுகின்றான்.

26. மேலும், எவன் பிறழாத பத்தி யோகத்தினால், என்னைத்
தொழுகின்றானோ, அவன், இக் குணங்களைச் செவ்வனே கடந்து,
பிரஹ்ம மா யிருத்தற்குத் தக்கவ னாகின்றான்.

27. ஏ னெனில், யான், இறவாத தாய், வேறு பாடில்லாத
தாய், சாசுவத மான தருமமும், தவறாத இன்பமும் ஆன பிரஹ்
மத்திற்கு இருப்பிடம் (ஆக இருக்கின்றேன்). ”

என்று குணதீதன் லக்ஷணத்தைப் பகவற் கீதையில், பகவான்
அர்ஜுனனுக்குக் கூறி யிருக்கின்றார்.

5. பக்வத் பக்த லக்ஷணம்.

பகவற் கீதை 12-வது அத்தியாயம்.

1. “ஏயநா நெதிரே கண்ட வருவமே யிசைகிற்பாரோ,
துயநான் மறைக்கு மெட்டாப் பொருளையே தொடர்கிற்பாரோ,
தாயனாய் பெரியோ ரென்று தருஞ்செயன் வினவத் தானோர்,
ஆயனாய் கிரைகண் மேய்க்கு மாயன்வே றருளிச் செய்வான்.

2. மன்னநீ காண நான்முன் காட்டிய வடிவை நெஞ்சால்,
உன்னல்வாய் மொழியி னாலே யுரைத்தல்செய் பவர்க ளெல்லாம்,
என்னலாற் பிறிதொன் றெய்தா நியாரினு நல்ல நிரஞ்சு,
சொன்னவ ரன்றி மற்றை யவர்கடந் துறையுங் கேளாய்.

3. உரைசெயற் கரிதாய் நெஞ்சி னுணர்விடப் படாதா
யெங்கும், புரையறக் கலந்து போக்கு வரலின்றிப் பொலிந்த
தொன்றைக், கரைசெயற் கரிய வாய புலன்களைக் கடந்து
காண்பான், அரசமற் றியானே யென்னி னந்நிய மென்ன லாமோ.

4. காரண மிறந்தோன் நிற்குங் காட்சியிற் படாத தொன்றைச், சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ தன்றால், ஓர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன்றோ, ஆரவர் பெருமை தன்னையளவறுப் பவர்க ளையா.” என.

சம்ஸ்கிருதத்தில் 1-வது சுலோகம் முதல் 5-வது சுலோகம் வரை 5 சுலோகங்கள் உள்ளன.

1. “எவர்கள், இவ் வாறு எப் பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்ட பத்த ராய், உம்மைத் தொழுகின்றார்களோ, மற்றும், எவர்கள், வெளிப்படை யாக இல்லாத, அழியாப் பொருளைத் (தொழு கின்றார்களோ), அவர்களுள், யோகத்தை விசேஷ மாக உணர்ந் தவர்கள் யாவர்?

2. எவர்கள் என்னிடத்து மறைதச் செலுத்தி, உயர்ந்த நம்பிக்கையோடு கூடி, எப் பொழுதும் ஒரு நிலைப்பட்டவ ராய், என்னைத் தொழுகின்றார்களோ, அவர்கள் எனது அபிப்பிராயத்தில் மே லான யோகிகள்.

3 + 4. மற்று, எவர்கள் இந்திரியக் கூட்டத்தைச் செவ்வை யாய் அடக்கி, எப் பொழுதும் சம புத்தி உள்ளவ ராய், சகல பிராணிகளுடைய நன்மையிலே கருத் துடையவ ராய், குறிப்பிட்டுக் காட்டி உணர்ந்த முடியாததும், வெளிப் படை யாக இல்லாததும், எங்கும் உள்ளதும், நினைக்க வொண்ணாததும், கூடஸ்தமும், அசை யாததும் ஆன, அழியாத நித்தியப் பொருளை, எங்கும் தொழு கின்றார்களோ, அவர்கள், என்னையே அடைகின்றார்கள்.

5. அவ்யகத்தி னிடத்தும் மரம் பற்றிய அவர்கட்குப், பிரயாசம் மிக்க அதிக மானது. ஏ னெனில், அவ்யக்த மான், கதி யானது, தேகாபிமாநம் உடையவர்களால் அரி தாக அடையப் படுகின்றது.”

என்று பகவத் பத்தன் லக்ஷணத்தைப் பகவற் கீதையில், பகவான் அர்ஜுனனுக்குக் கூறியிருக்கின்றார்.

6. பிராஹ்மணஸ் லக்ஷணம்.

1. “अनुत्तरीयवसनमनुपस्तीर्यशायिनम् ।
ब्राह्मणधायिनं शान्तं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

இடையில் வஸ்திரமும், மேல் வஸ்திரமும் இல்லாதவனும், பாய் முதலியன விரித்துப் படுக்காதவனும், கையைத் தலை யணையாக வைத்துக் கொள்பவனும், சாந்தனும், ஆகிய அவனைத் தேவர்கள் பிராஹ்மணன் என்று அறிவார்கள்.

2. येन केनचिदाच्छन्नो येन केनचिदाशितः ।
यत्र कचन शायी स्यात्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

எதேனும் ஒன்றால் மறைத்துக் கொள்பவனும், எதேனும் ஒன்றால் புஜிக்கின்றவனும், எதேனும் ஓர் இடத்தில் படுப்பவனும் ஆய் இருப்பவன், எவனோ, அவனைத் தேவர்கள் பிராஹ்மணன் என்று அறிவார்கள்.

3. कन्थाकौपीनवासास्तु दण्डधृष्टानतसरः ।
एकाकी रमते नित्यं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

கந்தை கௌபீனம் வஸ்திரம் உடையவ னாய்த், தண்டந் தாங்கிய வ னாய்த், தியாக தத்பா னாய், தனித்தவ னாய், நித்தமும் ரமிக் கின்றானோ, அவனைத் தேவர்கள் பிராஹ்மணன் என்று அறிவார்கள்.

4. निराशिषमनारम्भं निर्नमस्कारमस्तुतिम् ।
अक्षिणं क्षीणकर्माणं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

ஆசீர்வாதம் செய்யாதவனும், ஒரு கிரியையும் செய்யாத வனும், நமஸ்காரஞ் செய்யாதவனும், கஷீணம் இல்லாதவனும், கஷீண கர்மம் உடையவனும், ஆகிய அவனைத் தேவர்கள் பிராஹ்மணன் என்று அறிவார்கள்.

5. याऽहेरिव गणाङ्गीतः सन्मानान्नरकादिव ।
कुणपादिव यः स्त्रीभ्यस्तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

எவன் பாம்பினின்றும் பயப்படுவது போலக், கூட்டத்தினின்
றும் பயப்படுகிறானோ, நாகத்தினின்றும் பயப்படுவது போலச்,
சன்மாநத்தினின்றும் பயப்படுகிறானோ, பிணத்தினின்றும் பயப்படு
வது போல, ஸ்திரீகளினின்றும் பயப்படுகின்றானோ, அவனைத்
தேவர்கள் பிராஹ்மணன் என்று அறிவார்கள்.

6. येन पूर्णसिवाकाशं भवत्येकेन सर्वदा ।
शून्यं यस्य जनाकीर्णं तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥

எந்த ஒன்றினால் எப்போதும் ஆகாசம் நிறைந்தது போல்
இருக்கின்றதோ, ஐகக் கூட்டம் எவனுக்குச் சூன்யமாயிருக்கின்ற
தோ, அவனைத் தேவர்கள் பிராஹ்மணன் என்று அறிவார்கள்.

அந்ந பூர்ண உபநிஷத் 37.

7. तमेव धीरा विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः ।
नानुपायान्ब्रह्मसूत्रादेवाचो विस्लापनं हि तत् ॥

திரன் அவ் வாத்மாவினையே அறிந்து பிராஹ்மணன் (பிரஹ்ம
ஸ்வரூப அபிவிருத்தியாகிய) பிரஞ்ஞையைச் செய்யக் கடவன்.
வெகு வார்த்தைகளைச் சிந்திக்க லாகாது. அது வாக்குக்கு
வருத்தமே யாம்."

இவ் வாறு பிரஹ்ம ஞானியைப் பிராஹ்மணன் என்று சுருதி
ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன.

மங்கலக் கவி.

குற்றமே கூறுங் குணம்பல வுடைய கூர்மையா மதிபுடை
யவர்க்கும், வெற்றியைக் காண விருப்புடை யவர்க்கும் வீணிலே
வாதங்கள் பொருதும், பெற்றியை யுடைய பெருமநத் தவர்க்கும்
பேச்சிலா மௌனம் தளித்துச், சொற்றிறம் பாமற் காப்பன்வீ
ரேசன் றுணைவலி யிருத்தலா லன்றே.

துங்கமெய் யுணர்வாற் பிரமத்தைச் சாரச் சொல்லுநற்
கணபதி கழலை, அங்கையி லயில்வா முறுமுக னடியை யங்கயற்
கண்ணியி னடியை, எங்கள்மெய் யுருவாஞ் சோமசுந் தரேச
னிணையடி களைத்திரம் பணிந்து, சங்கையில் சத்யார்த் தப்ரகா
சிகையைச் சற்குரு பாதத்தி லணிவாம்.

திருவொடு திகழுந் திருக்களர் வீர சேகர விறையடி துணைக்
கொண், டொருவினல் நாநா ஜீவவா தக்கட் டுளையினல்
லுரையென்ப் புகழுந், திருமிகு சத்யார்த் தப்ரகா சிகையைச்
சிரமிசைச் சரணம்வைத் தென்றன், கருவினைக் கெடுக்கும் பாததா
மரையிற் கனிவுட னணிந்துவாழ்த் துதுமே.

சுமாராஜா

இந்த நாநா ஜீவ வாதக் கட்டளைக்குத், திருப் புவணம்,
வேதாந்த மடம், ஸ்ரீ காசிகாந்த ஞானாச்சாரிய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய,
சத்யார்த்தப் பிரகாசிகை என்னும் வரி வுரை முற்றுப் பெற்றது.

ஓம் தத் சத் பாப் பிரஹ்மணே நம:

ஓம். சாந்தி: சாந்தி:

70-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.

(இந்திரிய வாத உரை.)

இன்னும், வாச தேவ யதீசுவரர் என்பவரால், மநநம் (விவேக சாரம்) என்னும் பெயருடைய ஒரு நூல் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு வாச தேவ மநநம் என்று பெயர் ஆம். அது நார்ப் பத்தைந்து சுலோகத்தில், நார்ப் பத்தைந்து பிரகாரணமாக வியாய்ந்தோடு விளங்குகின்றது. அதனைப் பிருஹத் வாச தேவ மநநம் எனக் கூறுவாம்.

நாராயண யதி அவர்களின் மாணவர் ஒருவர் அதனைச் சுருக்கி 12 பிரகாரணத்தில், சம்ஸ்கிருதத்திலேயே, ஒரு நூல் “லகு வாச தேவ மநநம்” எனப் பெயரிட்டு வசந மாக எழுதியிருக்கின்றார்.

முற் கூறிய பிருஹத் வாச தேவ மநநத்தில், 9-வது சரீரத்திரய விலக்ஷண நிருபணப் பிரகாரணத்தில், “நபோ (ஆகாச) தேசத்திலிருந்து இரண்டு இரண்டு கவராகப் பிரிந்து” என்று இந்திரியங்கள், சுரோத்திரம் - சக்ஷு - நாசி - கை - கால் - பாயுரு என்னும் ஆறும், இரண்டு இரண்டு கவராகக் கோளகங்களை அதுசரித்துப் பிரிந்திருக்கின்றன எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பிருஹத் வாச தேவ மநந மாகிய விவேக சாரத்திலும், லகு வாச தேவ மநநத்திலும், உபஸ்தேந்திரியம், சுக்லத்தையும், மூத்திரத்தையும் விடுகிறது என்றும், குதத்திலிருக்கும் பாயு இந்திரியம் மலத்தை மாத்திரம் வெளியில் தள்ளுகிற தென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பிரசிந உபநிஷத்திலும், 2-வது பிரசிநம் 5-வது மந்திரம் “ஓதா: சமாச்சிபோ பவந்தி ||” எனக் கூறு மிடத்தும், முன்னும் பின்னும் கண் கொண்டு பார்க்கில், ஏழுமூன்றும் விளக்கம் யாவை என விளங்கும்.

சுவேத அசுவதா உபநிஷத்தும், முதலாவது அந்தியாயம் ஐந்தாவது மந்திரத்தில், “பஷ்ஸோதோஸு” (ஐந்து ஓடும் நதி) என்ற இடத்தில், ஐந்து ஞாந இந்திரியங்க ளாகிய ஐ வகைச் சலங்கள் உள்ளன என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எட்டு ஞாந இந்திரியங்க ளாகிய சலங்கள் உள்ளன என்று கூறப்பட வில்லை.

மஹா உபநிஷத் முதலாவது மந்திரத்தில், “தஸோந்நியாணி” “பத்து இந்திரியங்கள்” என்றும், பகவற் கீதை 15-வது புருஷோத்தம யோகம் என்னும் அத்தியாயத்தில், ஏழாவது சுலோகத்தில், “மன: சப்தானிந்நியாணி” “மனம் ஆறாவது இந்திரியங்கள்” என்றும் கூறும் இடங்களில் எல்லாம், வேதங்களும், ஸ்மிருதிகளும், ஞாந இந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்ம இந்திரியங்கள் ஐந்து என்று கூறுகின்றனவே அன்றி, ஞாந இந்திரியங்கள் எட்டு, கர்ம இந்திரியங்கள் எட்டு என்று ஒரிடத் தாவது, ஓர் உருவத்தாவது, ஆதம் எஜமாநப் பிரசங்கத்திலாவது, பிராண யஜமாநப் பிரசங்கத்திலாவது, அயர்ந்தங் கூற வில்லை என்று உணர்ப்பாற்றுக.

பைங்கள உபநிஷத் இரண் டாவது அத்தியாயத்தில், அவ்ந்த புரங்களைச் சொல்லுமிடத்தில், “அथ ஜானேந்நியபஷ்க் கமேந்நியபஷ்க் ப்ராணாதிபஷ்க் வியதாதிபஷ்க் அந்த:கரணசுருத்யம் காமகமேதச: ச்யஸுருத்யம் ||” “அதன் பின், ஞாந இந்திரியம் ஐந்து. கர்ம இந்திரியம் ஐந்து. பிராணன் முதலியன ஐந்து. ஆகாசம் முதலியன ஐந்து. அந்தக் கரணம் நான்கு. காமம் கர்மம் தமசுகள் என்பன அவ்ந்த புரம்” என எண்ணிக்கை செய்யுங் காலத்து, ஞாந இந்திரியம் ஐந்து, கர்ம இந்திரியம் ஐந்து, பிராணன் முதலியன ஐந்து, ஆகாசம் முதலியன ஐந்து, அந்தக் கரணம் நான்கு என எண்ணுகின்றனரே அன்றி, இந்திரியங்களை எட்டு எட்டு ஆகக் கொள்ள வில்லை. சிலர்

கருத்துப் போல், இந்திரியங்கள் அதிகமாக வளவாமேல், பிராணன் ஆகாசம் அந்தக் கரணம் முதலியவற்றிற்கும் ஜாதி யொருமை வசநங் கொள்ளல் நேரும். அங்ஙனமாகவே, பிராணன் 15. அந்தக் கரணம் 1 அல்லது, 2 அல்லது, 4 அல்லது 5 என்பது கொண்டு நீக்கினும், ஆகாசாதி ஐந்துக்கு மேல், ஆறாவது பூதம் யாண்டும் கூற வில்லை. அவ் விடத்தும் ஜாதி யொருமை வசநம் கொள்ளல் வேண்டும். கொள்ளவே அப்பிரசித்த ஸ்வீகாரம் என்னும் தோடும் வரும்.

இன்னும், புல் அரன் முதலியவற்றிற்கு ஒரு தத்துவ ரூப சூக்ஷ்ம சரீரம் வேறு என்றும், நந்து முள்கட்கு இரு தத்துவ ரூப சூக்ஷ்ம சரீரம் வேறு என்றும், சிதல் எறும்புகட்கு மூன்று தத்துவ ரூப சூக்ஷ்ம சரீரம் வேறு என்றும், குண்டு தும்பிகட்கு நான்கு தத்துவ ரூப சூக்ஷ்ம சரீரம் வேறு என்றும், மா - மாக்கட்கு ஐந்து தத்துவ ரூப சூக்ஷ்ம சரீரம் வேறு என்றும், மக்கட்கு ஆறு தத்துவ ரூப சூக்ஷ்ம சரீரம் வேறு என்றும், கொள்ளுவோ மாயின், ஒரு ஜீவன் பல வகைத் தாய தூல சரீரங்களைப் பாப புண்ணிய வசத்தால் பற்றினும், காரண சரீர அஞ்ஞாநமும், சூக்ஷ்ம சரீரமும், விதேக முக்தி பரியந்தம் மாறாமல் ஒரே படித்தாகவே இருக்கின்றன என்னும் கூற்றும், சுழுத்தி பிரளயங்களிலும் மாறுகிற தில்லை என்னும் சம்பிரதாயமும், விச்சிந்தம் ஆகும். அதிக தத்துவ முடைய நூதன சூக்ஷ்ம சரீரத்தில், புதிய சம்பந்த முடைய ஜீவனுக்குச் செய்யுங் கிரமம், அறியுங் கிரமம் தெரியாமல் மயங்கி யிடர்ப்பாடுண்டாய், அறிவதும், செய்வதும், தடைப்பட்டுத் தம்பித்துத் தியக்கம் உண்டாகும். அதனால், திதி (அதாவது நிகழ்) காலத் தொழில் இன்றும் முடியும். விருத்திம் இச்சத: மூலதோ ஹாதி: (விருத்தியை விரும்பி மூலத்தினோடு கூடவே நாசம்) என்னும் நியாயமாக (வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு முதல் இழந்தான் கதை யாக) முடியும்.

மற்றும், ஸ்தூல சரீரம் போல், சூக்ஷ்ம சரீர மாறுதல் யாண்டுங் கூறப்படாமையான், பல சூக்ஷ்ம சரீரங்களை ஒரு ஜீவனுக்குக் கொள்ளுதல் அப்பிரமாண சுவீகார தோஷம் வரும்.

“எண்டோள் அண்ணா” (அஷ்ட புஜ மூர்த்தி) என்று கடவுளைத் தோத்தரிக்கின்றபடியால், சிவனுக்கு எட்டுப் பாணி இந்திரிய மிருக்கின்றமையின், சீவர்கட்கும் பாணி இந்திரியம் எட்டு எனக் கொள்ளல் நேரும். ஆகவே, அபூத ஸ்வீகார மாம். பின்னும்,

கலேச உத்தர தாபந் உபநிஷத்; நாலாவது உபநிஷத்தில்,
உத்பந்திக் கிரமந் சொல்லுமிடத்தில்,

राजस्याः पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि पञ्च वायवश्चाजायन्त ॥

“ராஜஸ் அஹங்காரத்தினின்றும் 5 ஞான இந்திரியம், 5 கர்ம இந்திரியம், 5 வாயுக்கள் உண்டாயின.” என்று விதந்து, ஐந்து ஞான இந்திரியம், ஐந்து கர்மேந்திரியம், ஐந்து வாயுக்கள் உண்டாயின என எண்ணுங்கால், ஐந்து ஐந்து இந்திரியம் என எண்ணுகின்றதே அன்றி, எட்டு எட்டு இந்திரியம் என்று எண்ண வில்லை. மாறும் ஐந்து என்றே சொல்லுகின்றது.

இன்னும், அநேக உபநிஷத்துக்கள் இவ் வாறு கூறுகின்றன. விரிவஞ்சி விடுத்தாம்.

இவ் வாறு, பல தோஷங்கள் சம்பிரதாய விரோதமாகப் பிரமாணம் இன்றிக் கொள்ளுதலில், இந்திரிய விஷயமாக உண்டாம் என உணர்க.

இந்திரிய வாத உரை முற்றுப் பெற்றது.

சங்கை:— 16-வது பக்கத்தில், “அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தி ஞாநம் உத்பத்தி யுடையதாய் நாசம் இன்றி யிருக்கின்ற மையினாலும் என்க” என்று எழுதியதற்கு, நூற் பிரமாணம் உண்டா? ஸ்வகபோல கற்பனையா? என்று சில அறிவாளிகள் கேட்டனர்.

அதற்குச் சமாதானம்:— ஸ்காந்த புராணம் - சூத சம்ஹிதை - 4. யஞ்ஞ வைபவ கண்டத்தில், 19-வது அத்தியாயத்தில், நித்திய வஸ்து விசாரத்தில்,

“4. விசாரித்துப் பார்த்தால் கட முதலிய ஞாநத்திற்கும், அநித்தியத்துவம் இல்லை. ஏ னெனில் அந்த ஞாநம் அந்தக் காரண விருத்தியாலே தோன்றுகிறது.”

“5. அந்தப் பிரத்தியயத்தில் சித் ஆகாரம், விருத்தி யாகாரம் என இரண்டு முள்ளன. பிராந்தியினால் ஒன்றாய்த் தோற்றும்.”

“6. பிரத்தியய ஞாநத்தில் பாவ அம்சம் என்றும், காரண அம்சம் என்றும், இரண்டும் உள்ளன. இவற்றில் பாவ அம்சம் சித் ரூப மாயும், காரண அம்சம் விருத்தி யம்சமாயும் இருக்கின்றன.”

“7. கட வஸ்துவைப் போலச் சட் மாகிபடியால் விருத்தி யம்சத்திற்கே நாச முண்டாகும். சித் (ஞாந) அம்சத்திற்கு நாசம் உண்டாகித் தில்லை. ஒருவராலும் காணப்படாதபடியால்.”

“8. இதிலும், ஞாநத் தன்மைக்கு நாசம் இல்லை. விருத்தி யுடன் கூடிய பாவத்திற்கு நாசம் காணப்படுகிறது.”

“9—10—11. ஆதலால், பாவ அம்சத்திற்கு நாசத்தின் தோற்றம் பிரமமே தவிர வே ரன்று. ஞாந மிலார் சித்த விருத்தியிற் றேன்றும் சித் (ஞாந) ஆகாரத்தை உண்டாயிற்று

என்று நினைக்கின்றார்கள். அறிஞர்கள் ஒரு பொழுதும் எண்ண மாட்டார்கள். ஹே முனிசுவரர்களே! விருத்தி நாச மாகும் போது “விருத்தியில் உள்ள சித் ஆகாரத்தினைப் பிரகாசம் இல்லாததால், நாசம் ஆயிற்று” என்று அஞ்ஞாநத்தினால் நினைக்கின்றார்கள். சைதன்ய மாத்திரத்திற்கு அநித்யத்வம் இல்லை.”

என்று இவ் வாறு நான்கு முதல் 11 சுலோகம் வரை எட்டுச் சுலோகங்களில் விசிட்டத்தில் உள்ள விசேஷண பாகம் அநித்தியம் என்றும், விசேஷிய பாகம் நித்தியம் என்றும் கூறியிருக்கின்றனர்.

சைதன்ய பாகம் நித்தியமேயன்றி, விருத்தி பாகம் நித்தியம் இல்லை. விஷயங்கள் வெவ் வே ராக ஆகின்றன. ஞாநம் நித்தியம் என்று பஞ்சதசியில், “ஒவியூடு ருதியாய்” என்னும் கவி முதல் ஐந்து கவிகளால், ஸ்தாபித்திருக்கின்றார்கள் வித்தியாரண்ய முனிசுவரர்கள்.

ஆனதால், உத்பத்தி யாகவுள்ள அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தி ஞாநத்தில், ஞாநம் விருத்தியோடு கூட விளக்கம் உண்டாய் நித்திய மாக இருக்கின்றது என்று உணர வேண்டும். விருத்தி நித்தியம் என்று உணரல், விஷயாவச்சிந்ந, அல்லது, விஷய விசிட்ட சைதன்யத்தில், விஷய பாகம் நித்தியம் என உணரல் போல், மயக்க அறி ஷடையார் கூற்றும். விசிட்டத்தில், விசேணத்தால், விசிட்டம் அநித்தியம் என்றும், விசிட்டத்தில் விசேஷண பாகம் அநித்தியம் என்றும், விசேஷிய பாகம் நித்தியம் என்றும், இரு மதங்கள் உள்ளன. அவற்றை விரிப்பில் இச் சிறு நூல் பெருகும் எனும் பயத்தால், விரிக்காது விடுத்தனம். விருப் புடையார் வேதாந்த பரிபாஷை முதலிய நூற்களில் மூழ்கி எழுவா ராக.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
8	4	ரஜ	ரச ✓
10	21	கர்ப்பன் பெரிது	கர்ப்பன் பெரியன் ✓
"	23	ஈசுவரன் பெரிது	ஈசுவரன் பெரியன் ✓
11	13	பெரிது	பெரியன் ✓
12	10	ஊர்கள் பெரிது	ஊர்கள் பெரியன் ✓
"	"	அதினும்	அவற்றினும் ✓
"	11	தேசங்கள் பெரிது	தேசங்கள் பெரியன் ✓
"	"	அதினும்	அவற்றினும் ✓
"	"	உலகங்கள் பெரிது	உலகங்கள் பெரியன் ✓
"	12	அதினும்	அவற்றினும் ✓
"	14-15	விராட் (ஜாக்ரம்) பெரிது	விராட் புருடன் (ஜாக்கிராவதை அபிமாநி) பெரியவன் ✓
"		ஹிரண்ய கர்ப்பன் (ஸ்வப்நம்)	ஹிரண்ய கர்ப்பன் (ஸ்வப்நா வஸ்தை அபிமாநி) ✓
"	16	பெரிது	பெரியவன் ✓
"		(ஸ்வப்நம்)	(ஸ்வப்நா அவஸ்தை அபிமாநி) ✓
"	17	பெரிது	பெரியவன் ✓
"		(சுழுத்தி)	(சுழுத்தி யவஸ்தை அபிமாநி) ✓
"		பெரிது	பெரியவன் ✓
"	18	(துரியம்)	(துரிய அவஸ்தை அபிமாநி) ✓
"		பெரிது	பெரியவன் ✓
"	19	(துரியாதீதம்)	(துரியாதீத அவஸ்தை அபிமாநி) ✓
"		பெரிது	பெரியவன் ✓
"	20	ஈசுவரன் பெரிது	ஈசுவரன் பெரியன் ✓
15	20	வித்தியம்	வித்திய மாய் ✓
16	9	இல்லாது	இல்லாதது ✓
18	"	அத்தியந்தாபாவம்.	அத்தியந்தாபாவம் ✓

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
19	23	ருவமா	ருவமா ✓
20	3	பிரம்மா	பிரமமா ✓
"	7	முடற்களிற்	முடல்களிற் ✓
28	11	வத்தியந்தா	வத்தியந்தா ✓
29	5	எழுதப்பட்டிருக்கின்றது	எழுதப்பட்டிருக்கின்றன ✓
30	4	சீவனொன்றி	ஜீவனொன்றி ✓
31	2	வாசகம்	வாசகத்தின் பொருள் ✓
"	8	பெயர்	பெயராம் ✓
"	15	ஆவரண சத்திக்கு	ஆவரண சத்திக்குச் ✓
"	16	விசேஷ சத்திக்கு	விசேஷ சத்திக்குச் ✓
33	5	ஆசிரமம்	ஆசிரயம் ✓
"	"	வாசகம்	வாசகத்தின் பொருள் ✓
"	8-9	கூறப்படுகின்றது	கூறப்படுங்கால் ✓
"	10	அவற்றில்	அதன் ✓
34	22	அப்பு தோன்றிற்று	அப்புத் தோன்றிற்று ✓
35	8-9	(ஒலி) அவ்வளவு	(ஒலி) த்னையே தன் குண மாத்நிரமாக உள்ள ✓
"	19	கூறப்படுகின்றது]	கூறப்படுங்கால் ✓
38	8	ஆகாசம்	ஆகாசம் ✓
"	12	கூறப்படுகின்றது.	கூறப்படுகின்றன. ✓
39	15	உள்	உள்ளுள்ள ✓
"	26	கூறப்படுகின்றது.	கூறப்படுகின்றன. ✓
"	"	யாவும்	யாவும் ✓
44	15-16	எனக் கூறுகின்றது.	என்பது கூறப்படுகின்றது. ✓
46	7	பிரித்து	பிரித்து ✓
"	2	கருக்கு	கருக்குப் ✓
"	21	வாதி	வாதியன் ✓
"	26	கருப்பு	கறுப்பு ✓
51	24	ஈண்டு பிராணன்	ஈண்டுப் பிராணன் ✓
"	"	பத்து தத்துவங்கள்	பத்துத் தத்துவங்கள் ✓
"	27	மறைக்கின்ற தென	மறைக்கின்றன என ✓
52	8	ஆக எட்டு	ஆகிய எட்டு ✓
56	2	ஆக மூன்று	ஆகவே மூன்று ✓
"	8	ஆக இருபத் தேழு	ஆகிய இருபத் தேழு ✓

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
56	10	பத்து தத்துவ	பத்துத் தத்துவ ✓
"	25	ரூப தர்ம	ரூபத் தர்ம ✓
57	10	காரண மாதலானும்	காரணத்தாத லானும் ஆம்
"	22	கின்றமையாலும்	கின்றமையாலும் தூல சரீரம்
		என்க.	ஆத்மா அன்று என்
58	4	மாகலானும்	மாகலானும் ஆம் ✓
"	11	வாயுக்கள்	வாயுக்களும் ✓
"	12	தர்மம்	தர்மமும் ✓
"	13	களும் ஆத்மா	களும் ஆகிய பிராண மய கோச
"	20	னாலும்	ஆத்மா னாலும் பிராண மயம் ஆத்மா
"	26	லானும்	லானும் ஆம் ✓ [வன்
59	15	னனு மென்க	னனும் மனோ மயம் ஆத்மா
"	22	மாகலானும்	வன்று என் மாகலானும் ஆம் ✓
60	10	அகங்காரம்	அகங்காரம் ✓
"	11	னனும்	னனும் விஞ்ஞாந மயம் ஆத்மா
"	17	னனும்	னனும் ஆம் ✓ [வன்
61	10	செய்யப்பட்டது	செய்யப்பட்டன ✓
62	11	என பதின்	எனப் பதின் ✓
64	23	ஒரு தொழிலையும்	ஒரு தொழிலையும் ஒரு இந்திரிய
			ஒரு கோளகத்தில் இருந்
			கொண்டு இரு தொழிலையும்
67	19	स्थानानि	स्थितानि
"	22	ஸ்தாநங்கள்	இருப்பன ✓
83	24	நீங்கி	நீங்கி ✓
95	24	(14 இத்)	(14) ✓
"	26	(14)	(14 இ)
102	17	முற்றற்று	முற்றிற்று ✓
115	7	விஷயங்களினின்றும்	விஷயங்களினின்றும் ✓
118	18	ஆசிரமங்களையும்	ஆசிரமங்களையும் ✓